

Světlo 33/97

Jan Pavel II. při generální audienci 6. srpna 1997

Maria - obraz a podoba církve

1. Dogmatická konstituce II. vatikánského koncilu *Lumen Gentium* po té, co představuje Marii jako vynikajících a naprosto jedinečného člena církve, ji prohlašuje za předobraz církve a obdivuhodný příklad ve víře a lásce.

Koncilní otcové připisují Marii poslání obrazu, což je vyobrazení církve, když si vypůjčíme termín od sv. Ambrože, který je ve *Zvěstování* vyjádřen následovně: Ano, ona Maria je zasnoubena, ale je Panna, protože je obraz církve, který je neposkvrněný. Je však nevěsta, Panna počala z Ducha svatého, Panna porodí bez bolesti. Maria je tedy obrazem církve pro neposkvrněnou svatost, panenství, manželství, mateřství. Sv. Pavel používá slovo podoba, aby ukázal postavu vnímavou pro duchovní skutečnost. On opravdu zahlédl v přechodu izraelského národa Rudým mořem podobu či obraz křesťanského křtu a v maně a ve vodě, která pramení ze skály podobu anebo obraz eucharistického pokrmu a nápoje.

Definováním Marie jako obrazu církve nás koncil zve k tomu, abychom v ní rozpoznávali viditelnou podobu duchovní skutečnosti církve v jejím neposkvrněném mateřství ohlášení panenského mateřství církve.

2. Je třeba dále upřesnit, že na rozdíl od obrazů anebo vzorů Starého zákona, které jsou pouhými předobrazy budoucí skutečnosti, v Marii vyznačená duchovní realita je už přítomná, a to výrazným způsobem. Přechod Rudým mořem, o kterém čteme ve starozákonní knize Exodus, je spásná událost osvobození. Ale nebyl to ještě křest schopný odpustit hříchy a darovat nový život. Stejně tak mana, drahocenný Hospodinův dar lidu putujícímu na poušti, neobsahovala nic z budoucí skutečnosti Eucharistie Kristova těla. Ani tak voda, která vytryskla ze skály, neměla ještě v sobě Krev Kristovu, která byla vylita za všechny. Exodus je velkým dokonalým dílem Jahveho k prospěchu jeho lidu, ale nezakládá duchovní a definitivní vykoupení, které bude uskutečněno Kristem ve velikonoční tajemství.

Konečně vzhledem k židovské úctě Pavel připomíná: Všechny tahle věci jsou jen stínem věcí budoucích. Ale skutečnost je Kristus. Hovoří o tom také list Židům, který

systematicky rozvíjí toto vysvětlení když představuje kult staré smlouvy jako náznak a stín nebeských skutečností.

3. Koncil tím, že potvrdil Marii jako model církve, nezamýšlel ji přece postavit na úroveň postav nebo vzorů Starého zákona, chtěl však spíše prohlásit, že v ní se v plnosti naplňuje ohlášená a představená duchovní skutečnost. Opravdu, panna je model církve. Ne jako nedokonalý předobraz, ale jako duchovní plnost, která se bude nacházet nejrůznějším způsobem v životě církve. Zvláště vztah, který tady existuje mezi obrazem a představenou skutečností, nachází svůj základ v Božím plánu, který ustanovuje úzký vztah mezi Marií a církví. Rovina spásy, která připravuje předobraz Starého zákona k naplnění v nové smlouvě stanovuje rovněž to, co Maria žila dokonalým způsobem a co se následně bude uskutečňovat v církvi. Dokonalost, kterou Bůh udělil Marii, získává svůj nejautentičtější význam, jestliže je chápána jako preludium božského života v církvi.

4. Po té, co koncil potvrdil, že Maria je podoba církve, dodává, že ona je jedinečný model, dokonalý příklad k následování a napodobování. Maria je však jedinečný model, protože její dokonalost převyšuje všechny ostatní členy církve. Velmi příznačně koncil dodává, že ona uskutečňuje své poslání ve víře a lásce. Aniž by koncil opomněl, že prvním vzorem je Kristus, naznačuje tímto způsobem, že jsou to vnitřní a vlastní dispozice, jež došli naplnění v Marii a které pomáhají křesťanu nastolit autentický vztah ke Kristu. Ve skutečnosti se křesťan, když se dívá na Marii, učí žít v hlubším společenství s Kristem, přilnout k němu živou vírou, vložit do něho důvěru a naději, milujíc ho celým svým bytím. Poslání podoby a obrazu církve se týkají především panenství Marie a pokládají ho do světla zvláštního postavení v díle spásy. Tato základní struktura Mariiny existence se odráží v mateřství a panenství církve.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

XII. Světový den mládeže Paříž - 19. - 24. srpna 1997

Předsedou organizačního výboru XII. Světových dnů mládeže v Paříži je vojenský ordinář. Před otevřením slavností prohlásil:

Kamkoliv Jan Pavel II. ve světě zavítá, všude vyzývá ze všech sil ke svatosti. To je hlavní důvod, proč má takový úspěch u mládeže. A právě z tohoto hlediska je úspěch jeho nynější cesty předem zaručen.

Ukáže se to v Paříži, tak jak se to ukázalo všude jinde. „Mladistvá kultura“ je proniknuta křesťanskou vizí světa. Nelze ovšem popřít, že je zde „mnoho mladých, kteří neznají Krista, odmítají dogmata a tíhnou k prázdnému humanismu. Jiní jsou ve společenstvích a hnutích, ale je jich mnohem méně než těch, kteří žijí ve farnostech.

Situace je obtížná. Řekl jsem to již na shromáždění francouzských biskupů v roce 1996" „V naší zemi je krize.., je zde opravdová propast mezi velkou částí mládeže a církví“.

Ale právě proto, že je zde tato krize, přijal jsem papežovo pozvání, abych slavil XII. Světový den mládeže v Paříži jako opravdový Boží dar. Odmítám hodnotit pastorační úspěch podle počtu praktikujících a úspěch Dne mládeže podle množství účastníků a finančního efektu. Neříkám, že tyto faktory nemají význam, ale to hlavní je jinde: vydat svědectví Kristu v této sekularizované společnosti. A zvláště společnosti, která zestárla, je plná strachu a zloby ukázat jasně důvěru, kterou mladí chovají ke Kristu.

Kdo jiný než Jan Pavel II. se svými výzvami ke svatosti má šanci uspět a postavit Krista do středu tohoto světa? Právě proto již dnes považuji XII. Světové dni mládeže za zdařilé. Jistě nevím, kolik Francouzů se ho zúčastní, nevím, co se děje v srdcích, ale je zde mnoho náznaků úspěchu. Jsem optimista.

Podle

Ó Osservatore Romano 6. 8. 1997

20. neděle v mezidobí - cyklus B

Myšlenka na neděli

Nejkrásnější dar

Zamyšlení nad úryvkem Jan 6,51-58

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.

Na břehu Tiberiánského jezera stále ještě trvá nesnadný dialog o podivuhodném pokrmu života. Divíš se nebo dokonce rmoutíš, že Ježíš tentokrát naráží u svých posluchačů na tak velké nepochopení? Vžij se do situace lidí, kteří poprvé v životě slyší něco, co nejenže nedovedou pochopit, ale co se dokonce přičí všem jejich vžitým představám. Nepohoršuj se nad nimi a raději přemýšlej, zda Ježíš nepromlouvá i k tobě bez užítku, ovšem nikoliv proto, že nejsi schopen přijmout jeho řeč, ale právě naopak, že se ti zdá již samozřejmá a zapomínáš přemýšlet o opravdové hloubce jeho slov.

Myslíš, že bys dokázal těmto Židům odpovědět na jejich otázku? Uvědom si, že tato otázka ani po dvou tisících let nezmizela ze světa. Místo aby se prohlubovalo pochopení

a víra v Ježíšova slova a jeho zázrak lásky, přibývá naopak těch, kteří dokonce přistupují k jeho stolu, ale v srdci si myslí: Jak by nám mohl ten člověk dát jíst své tělo? Není to smutné?

Ježíšova řeč je proto tak náročná, protože mluví o něčem, na co by nikdy žádný člověk nedokázal ani při své největší fantazii vůbec pomyslet. Ten kdo zůstává pouze u lidských představ těla a krve, pokrmu a nápoje, musí se ptát stejně jako Židé. Ale jak měl Ježíš vyjádřit to, nač v lidské řeči není vůbec slov? Ježíšova vynalézavá láska nehledala, co by nám dala za pokrm, ale hledal způsob, jak by nám dokonale a skutečně, nikoliv jen symbolicky, mohl darovat sám sebe. Z toho, co je k dispozici, zvolil Bůh cestu pokrmu a nápoje, ale božská skutečnost v každém ohledu nekonečně přesahuje to, co si pod těmito pojmy představujeme.

Tělesný pokrm se transformuje do tvého těla. U Pokrmu, který sestupuje z nebe, probíhá opačný proces, ty budeš transformován v toho, který se kvůli tobě pokorně proměnil do způsob chleba a vína, abys jej mohl přijímat a byl tak napojen na životodárný koloběh božského života, takže už nebudeš žít ty, ale bude v tobě Ježíš⁽¹⁾. To, o čem mluvil jako o následování, se nyní vystupňovalo k úplnému vnitřnímu ztotožnění. Zůstáváš v Ježíši a on zůstává v tobě.

Uskutečňuje se něco zcela jedinečného, co zásadně odlišuje bohopoctu, které nás učí Ježíš, od všech jiných náboženství a hnutí: jsem o mnohem více než o pouhé přiznání se k myšlenkám či napodobování vzoru. Následovníci různých mistrů a idolů jsou ve skutečnosti uzavřeni do sebe. Vybírají si z nich, co se jim na nich líbí, a pak se pokoušejí napodobit je vlastními silami. Ježíš tu mluví o něčem zcela odlišném. Nechce si vytvářet houf epigonů. Nejde mi o pouhou změnu životního stylu. Ježíš přichází s nabídkou zcela jiného, nového života: jde o bytostné spojení a ztotožnění s Původcem života, s Životem samým. Nikoliv ty si budeš vybírat, čím by ses chtěl vyznačovat. Tvým cílem není tvé já a realizace tvé osobnosti. Ježíš tě bude svým životem v tobě sám přetvářet. Tvým úkolem je otevřít se do široka působení jeho životodárné milosti. Tvůj myšlenkový svět a tvé představy mají ustupovat a jejich místo zaujme jeho smýšlení. Nebudou to už tvé radosti a tvá potěšení, které povedou tvé rozhodování a tvé jednání, nýbrž to, oč usiluje Syn, protože jeho Otec v tom má zalíbení⁽²⁾.

To, co se skrývá v chmurných slovech sebezapření, odříkání, umírání sobě samému, má ve skutečnosti mnohem jasnější podobu: nejsi to ty, kdo se sám cvičí a zdokonaluje, jde o transfuzi božského života, který tě oživuje a proměňuje.

Pod jakou je podmínkou? Aby tvé srdce samo řeklo ano.

Pokaždé, když k tobě přichází, ptá se znovu na tento tvůj souhlas, na jeho šíři, na jeho upřímnost a bezvýhradnost. Ptá se tě, zda již může vstoupit i tam, kde si tvé já stále ještě rezervuje život podle svého způsobu a podle svého zalíbení: Miluješ mě více nežli tito⁽³⁾ Ježíšovo tajemné působení v tobě má za cíl dokonalejší a vznešenější uskutečnění původního Božího projektu: vyvádí tě z narušené lidskosti, pout nesvobody a sobecké uzavřenosti, abys byl nejen obrazem a podobenstvím ⁽⁴⁾ svého Stvořitele, ale jeho dítětem a spoluúčastníkem života, jímž Ježíš žije v Otci. On sám chce v tobě chválit svého Otce, smýšlet, jednat, zjevovat se a sdělovat, aby jej i druzí v tobě poznávali a pocítili touhu získat účast na tomto nejkrásnějším daru. Jestli ovšem souhlasíš...

Pane, nejsem toho hoden, ale řekni jedno slovo a pomoz mé nedůvěře!

Bratr Amadeus

(1) srov. Gal 2,20; (2) srov. Mt 3,17; (3) Jan 21,15; (4) srov. Gen 1,26

Luc Adrian

Co jsem dělal, dělal jsem naplno

Misionář z rumunského vězení

Starý muž vytahuje k kapsy klíč. Římský kolárek z bílého kartonu obepíná bezmasý krk. Jeho obličej se skládá do tisíce záhybů. když říká: „Zbláznil jsem se.“ Jeho pravé oko je mrtvé. Ale to druhé jiskří za dvě šelmovskou dobrotou. Ve své malé světničce plné knih a svatých obrázků jde Horia Cosmovici k ústřednímu topení. Svým klíčem klepe do taktu na potrubí: tink, tonk, tonk. „Já jsem se zbláznil,“ opakuje a host začíná brát toto varování vážně.

Horia Cosmovici je mistr „převleku“. Narodil se v pravoslavné rodině a stal se jedním z nejznámějších politiků čtyřicátých let. Byl vedoucím advokátem a mnohojazyčným playboyem. vyvolal skandál, když po setkání s biskupem Ghikou přestoupil ke katolicismu.

Své obrácení „explozi milosti“, prožívá s velkou intenzitou podle hesla: „Žádné polovičatosti. Třeba hlouposti, ale dokonale!“ Advokát řekl tehdy své matce: „Budu teď zastupovat záležitosti Ježíše Krista.“ Kristus jej vzal za slovo.

V oce 1940 procházelo Rumunsko zkouškou mezi nacistickým Německem a komunistickým Ruskem. Horia Cosmovici vstoupil jako podsekretář do vlády krále Michala. Po měsíci a dvaceti dnech se vzdal svého úřadu. Poslali ho ihned na ruskou

frontu. Vrátil se v r. 1944. Obvinili jej, podobně jako tisíce jiných, kteří nesouhlasili s komunistickým obsazením, že kolaboroval s Němci.

Tři dni po uzavření úředního sňatku byl 15. září 1944 zatčen. Když jej propustili 7. prosince, měl právě čas, aby si zařídil církevní sňatek, a byl znovu zatčen. Nejdříve byl odsouzen na jeden rok. Pak na deset. Těch deset trvalo 18 let. Celkem byl zatčen sedmkrát. Pak přišla amnestie pro politické vězně. Vážil 40 kilo, když se znovu setkal se svou ženou Helgou, která o něm nic nevěděla, a se svým dvěma syny, které dosud ani nepoznal.

„Ten den,“ vzpomíná si Emanuel po 33 letech, „jsme se dověděli, že večer přijede do Bukurešti vlak s vězni. Utíkal jsem na nádraží. Vlak právě přijel, vězni vystupovali, lidé objímali jeden druhého a já jsem popošel na nástupiště. Nevěděl jsem, jak můj otec vypadá, ale byl jsem jistý, že se potkáme. Najednou mě zaujal jeden muž. Malý hubený muž. Naše pohledy se střetly. On řekl: „Emanuel!“ Padli jsme si do náruče. Byl to můj otec. Neznal mě, ale poznal mě!“

Tink, tink, tonk, tonk. Starý muž doprovází zprávu o svém neuvěřitelném životě klepáním klíče na ústřední topení. Způsobilo mučení, že se pomátl na duchu? Najednou vypráví aristokrat perfektní francouzštinou vtip. „Je to historie jednoho ateisty, který spadl do propasti. Při pádu se chytil jednoho křoviska. Visí nad propastí a cítí, jak jeho ruka slábně. Prosí Boha, ve kterého nevěří: „Jestli mě zachráníš, uvěřím.“ „Tak se pust’“, slyší shora odpověď. „Ne, přece nejsem blázen!“

„Křesťan,“ to je posláni k vtipu Horii Cosmovici, „je blázen, který je ochoten viset nad propastí a pustit se všeho, aby poslechl Krista. Podívejte se, já jsem tímto bláznovstvím posedlý!“ - A směje se jako dítě.

Jaká je souvislost mezi Ježíšem Kristem, starým bláznem, klíčem a ústředním topením? Tink, tink, tonk, tonk. „Tímto způsobem jsem proměnil basu na seminář,“ říká. Kristův advokát provozoval morseovkou svoje výklady. Ve vězení v Aiud byly strašlivé životní podmínky. Horia používal morseovku k evangelizaci. Diktoval do sousedních cel katechismus tím, že klepal v cele na potrubí. V komunistickém vězení se ozývá tiché tink, tink, tonk, tonk z cely číslo 40. Zapamatovat si 15 000 slov a „žádné nezapomenout, to je milost“.

Vězni rozluští tyto svaté věty, píšou se je slámou na tenkou vrstvu mýdla. Pak se text naučí zpaměti a tabulku zase smažou. Bylo tu bezpočet obrácení mezi vězni, kteří toužili po Bohu v tomto ateistickém pekle. „Žili jsme jako mnichové, obraceli se na víru

nemožnými prostředky. Církevní dějiny nejsou žádné poetické rozprávky: jsou to dějiny mučedníků.“

V těch letech nevěděla Helga o Horiovi vůbec nic. Jenom jednou, zcela náhodou. Po bukurešťské ulici se belhá rozedraná lidská troska. „Můžu vám nějak pomoci, můj pane?“ „Děkuji, já nemám nic, vůbec nic...“ Ten člověk přišel právě z vězení: nemá žádnou rodinu, žádné přátele. „Že jsem v Aiudu přežil, za to děkuji Bohu. Ano, Milost Boží a slovo víry. Jeden spoluvězeň nám je posílal ze své cely tak, že klepal na potrubí.“ - „Jak se jmenoval?“ zeptala se Helga s tlukoucím srdce. „Horia Cosmovici, milostivá paní jméno, které nikdy nezapomenu.“

Tink, tink, tonk, tonk. „Nejlepší dny mého života byly ve vězení, i když jsem měl strach říká Cosmovici bez vychloubání. „Moje ruce se třásly, moje duše se třásla, ale děla jsem to, co jsem měl.“

Ve vězení dostal také povolání ke kněžství. Rozjímá ve své cele během prázdných dní, posazený na rožku kavalce. Posiluje svou naději u jámy strašného kanálu podél Dunaje, zatímco vedle něho se hroubí vězni do bláta vyčerpaní ranami, cholerou a úplavicí, Právě ve vězení Jilava nedaleko od Bukurešti, v bunkru z poloviny pod zemí, jehož jméno znamená „mokrý“, kde v prostoru deset krát pět metrů bylo drženo 150 vězňů při zavřených oknech, dostal Horia inspiraci k sociálnímu růženci. „Něco mě při růženci vždycky svědilo: Mezi dětstvím a radostnými tajemstvími a mezi utrpením a bolestnými tajemstvími nic není. Nic o veřejném působení. Tak jsem pochopil, že toto volné místo nám Pán rezervoval pro naše dni. Celý společenský život křesťanů leží mezi dvěma svátostmi: manželstvím a kněžstvím. Kněžství umožňuje, aby Pán vstoupil na oltář, manželství vede člověka skrze rodinu ke světu.“

Je propuštěn z vězení, i když jej to mrzí. Se souhlasem své manželky žádá o kněžské svěcení v tajné rumunské řeckokatolické církvi. O pět let později 1969 je vysvěcen na kněze ve svých 60 letech. Oficiálně je ekonomem. Jako Kristův advokát odmítá v poceaueskovské éře nabízenou rehabilitaci a penzi. „To je věc Boží a ne komunistů včerejších nebo dnešních, aby mi pomáhali k penězům.“

Horia a Helga bydlí v bloku ze špinavého betonu. Bohu díky, vratký výtah je kaput jen obden. „Stáří je trochu neestetické,“ svěřuje nám tento jemný, i přes svou chudobu elegantní muž, který prožívá protiklad své mladistvé a nesmrtelné duše a chřadnoucího těla. Tento dědeček sedmi vnuků je blízek slepotě. Ve vězení mu odebrali jedno oko. Bez narkózy. Zornička toho druhého neodvratně vyhasíná a nedovoluje mu číst o dvou jeho nejoblíbenějších tématech: církvi a utrpení.

Ale zůstává v něm plamen, ať už Horia mluví, nebo mlčí, aby se modlil. Přijímá lidi, naslouchá, uděluje rady a vypravuje neuvěřitelná podobenství: „Je to případ jednoho muže, který nesl kříž, jako každý z nás, a zdál se mu těžký. Tak ho kus uřezal. Ale byl pořád ještě těžký. Tak uřezal další kus. Táhl se mu po zemi. ještě kousek, a ještě kousek... Až přišel k propasti. Jediná možnost, jak zachránit život, byla udělat si z kříže lávku. Ale ten kříž už byl tak krátký, že propast nepřeklenul...“

Podle Famile Chrétienne 12.6.1997

Žijeme v nebezpečných časech. Člověk se naučil ovládat přírodu dříve, než se naučil ovládat sám sebe.

Albert Schweitzer

Jen žádné mindráky!

Joachim kardinál Meisner

Nevěříme v Boha proto, abychom prošli životem, abychom měli nějakou pevnou oporu, abychom se morálně vylepšili, abychom osvětili svět nebo zlepšili společnost. Ne, náš Bůh není žádné zasílatelství náhradních dílů pro poškozenou lidskou existenci. Bůh není náhradní díl: Bůh je můj úděl navěky (Ž 73,26), říká žalmista a přitom vzpomíná na kus půdy, který při rozdělování obdržel losem. Z tohoto vylosovaného pole musí žít.

Bůh je moje živobytí, můj životní elixír. Funguje přitom nejen jako Dárce dobrých darů. On sám je dobrý Dar. není jen nějaký chlebodárc, on sám je Chléb. Jím se živíme, z něho žijeme, jemu důvěřujeme, na něho padl los našeho života.

My křesťané věříme v Boha, protože jsme se o něm něco dověděli, co pro nás znamená, co nám dělá radost, co nás fascinuje, a chtěli bychom všem ostatním dále sdělit, že Ježíš Kristus učinil každého člověka částí sebe sama. Proto můžeme opakovat slova, která Alfréd Depl řekl několik dní před svou popravou: „Důvěřujme životu, protože Bůh jej žije s námi.“

Věřit Bohu znamená věřit také svému poslání. Bůh je náš úděl. Na vás, ať žijete kdekoliv, padl jeho los! On vás drží, on vás nese! Ne my máme a držíme Boha, ale Bůh má a drží nás, a to jednoho každého. I kdybys byl jakkoliv opuštěný, Bůh tě nenechá v opuštěnosti.

K mojí i vaší útěše budiž řečeno, že základ naší víry leží mimo nás. Nikoliv naše pocity víry, nikoliv více či méně věřící svět kolem nás jsou rozhodující pro naši víru.

Naše víra má svůj základ mimo nás a naše okolí, totiž v Bohu samém. Ale tento Základ mimo nás je s námi ve velmi těsném vztahu. V kříži Ježíše Krista vstupuje Bůh do našeho světa, bere nás do slova a do písmene do své náruče. Proto budeme muset jednou, i navzdory svým zkušenostem, dát Bohu za pravdu, že nás miluje. To, co tě dělá drahocenným, je skutečnost, že Bůh tě miluje!

Jako křesťané žijeme asi jakožto menšina mezi mnohými, kteří už nevěří. A menšiny jsou vždy v nebezpečí, že upadnou do komplexů.

Milí bratři, milé sestry, na mou čest, nemáme nejmenšího důvodu k mindrákům! Ne proto, že jsme snad lepší než ostatní, ale protože Bůh je náš Bůh! On je důvodem, proč můžeme s pokorným sebevědomím a jistotou svého vítězství kráčet životem...

Maria ve skrytosti nazaretského domku svým maličkým ano pohnula celým světem tak, jak nikdo jiný - malá příčina, velký účinek! Nemůžete dostatečně ocenit své malé možnosti! Bůh je přímo posedlý touhou dělat z malých příčin velké účinky, aby bylo jasné, že nikoliv my, ale on je Mistrem nemožného. Oceán nevěry kolem nás a hrstka víry ve vlastním srdci nás nesmí skličovat, nýbrž naopak musí vyprovokovat právě naši důvěru, neboť takový je pracovní a životní styl našeho Boha: z malých příčin vyvodit velké účinky.

L'Osservatore Romano 1997

Nehleďte Ježíše v dalekých zemích; není tam. Je vám docela nablízku, je u vás. Udržujte jen oheň ve svých lampách a uvodíte jej. Plňte své lampy ustavičně malými kapkami lásky a uvidíte, jak dobrý je Pán, který vás miluje.

Matka Tereza

Tomáš J. Bahounek OP

Dědictví otců zachovej nám, Pane 7

7. Práce a modlitba

Mnozí dnešní teologové shledávají nedostatek ucelené teologie práce. Odborníci zdůrazňují různé dílčí stránky práce, aby je domysleli ve vztahu k Bohu.

Někteří zdůrazňují věcnou stránku práce a připomínají, že práce je pro člověka, a ne naopak: takže práce je člověku prostředkem obživy.

Našlo by se bezpochyby ještě více hledisek, ale každé zahrnuje pouze dílčí pohled, třebaže prodloužený až k Bohu. Chybí však ucelené pojetí práce. Otázka práce se navíc

komplikuje dvěma věcmi: předně tím, že namáhavou stránku práce přebírají stroje a člověk získává více volného času; dále tím, že množství činností, které na sebe člověk bere, většinou jde ruku v ruce se zkracováním modlitby.

Naši apoštolové žili v době, kdy heslo mnichů: Ora et labora - Modli se a pracuj, pronikalo i do života křesťanů ve světě. To heslo bylo životním programem také Konstantina a Metoděje. Lásku k modlitbě a stejně tak i k práci získali už v rodinném prostředí. Na ní dále stavěli budovu duchovního života. Rovnováha mezi prací a modlitbou je jeden z rysů jejich duchovního života.

Už za studijních let vynikal Konstantin neobyčejnou pílí. Ta mu opatřila velké vědomosti. Jenže tuto pílí ve studiu spojuje s horlivostí v modlitbě.

Jestliže se Metoděj vzdává skvělé kariéry ve světě a odchází do duchovní rodiny na Olympu, je to důkaz lásky k modlitbě. V olympském monastýru žil s ostatními dokonale podle programu, obsaženému v hesle Modli se a pracuj. Jejich život podle řehole sv. Basila měl dokonalý rytmus vyrovnaného střídání modlitby a práce. Právě v tom byla jeho krása: modlitba posvěcovala práci a práce umožňovala klidnou modlitbu tím, že opatřovala člověku všechno potřebné pro život, a navíc opatřovala možnost konat skutky lásky z přebytků získaných prací.

Život dnešní rodiny, ať řeholní nebo manželské, se liší do tehdejšího. Přesto však máme následovat svatého Cyrila a Metoděje v tom, co je podstatné pro jejich duchovnost, a poctivě hledat rovnováhu mezi prací a modlitbou.

Tím, že heslo Modli se a pracuj klade modlitbu na první místo, se říká, že hodnota modlitby je sama o sobě ušlechtlejší než hodnota práce. Lidé tehdy nepochybně věnovali více času práci než modlitbě. Přitom však chápali, že hodnota modlitby, ve které člověk rozmlouvá s Bohem, je vyšší než hodnota práce.

Člověk v dnešní době činu, strhovaný shonem života, to obtížně chápe. Je připoutáván pouze k pomíjivým hodnotám, zejména hmotným, a pro hodnoty duchovní, zejména pro hodnoty nadpřirozené, mu v myšlení a životě zbývá málo času. Nelze se divit, že této mentalitě podléhají i křesťané, a nejednou ti, kdo se zasvětili Bohu celým srdcem. Život duchovní rodiny už není tak oddělen od hluku a shonu společenského života.

Křesťan těžko chápe heslo Modli se a pracuj v původním smyslu. První místo má v jeho životě práce a vůbec činnost. Její pomocí se stále snaží zvyšovat svou životní úroveň a tak budovat jakési rajske ghetto ve světě. Třebaže si to křesťan mnohdy ani neuvědomuje, jedná v tomto smyslu. Věnuje-li pak nějaké chvíle modlitby, jsou to nepatrné paběrky, které zachytil, když splnil své pracovní úkoly. Mnohý křesťan

prakticky přestal chápat modlitbu jako hodnotu vyšší, než je práce. Je však pochopitelné, že takové smýšlení zcela nepozorovaně a znenáhla zachvacuje i nitro osoby plně zasvěcené Bohu. Proto je třeba se tomu bránit odhalováním přesných hranic mezi prací a modlitbou, prohlubováním správného pojetí práce, tak modlitby a konečně praktickým uplatňováním zdravého rytmu střídající se modlitby a práce.

Kde se naučili naši apoštolové svatý Cyril a Metoděj? Přímou u božského Mistra. Tak často čteme v evangeliu o tom, jak Ježíš odcházel večer na tiché místo, kde byl sám, často celou noc, a modlil se, rozmlouval se svým nebeským Otcem. Den věnoval činnosti, noc zase modlitbě.

Skvělá vyrovnanost mezi prací a modlitbou vyznačuje duchovnost sv. Cyrila a Metoděje právě proto, že postupovali důsledně ve stopách Kristových.

Co lze říci o druhé části hesla Modli se a pracuj?

Práce byla v dnešním století činu prakticky přesunuta z druhého místa na první. Vybuodovala si v tomto prvenství pevnou pozici, zdůvodňovanou tím, že práce je okázale plodná, a proto tedy šlechtí člověka. Toto převrácené pojetí práce a modlitby zasahuje také do života duchovních rodin, a to i těch, které mají sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a tradičně patřily mezi žebravé. Žebrání se zde, podobně jako v celé moderní společnosti, odsunuje stranou, jako by bylo nedůstojné člověka, který má být činný.

Je třeba se zamýšlet i nad prací, zvláště když se objevují matoucí tvrzení, že také práce je modlitba. V modlitbě člověk rozmlouvá s Bohem, a to je pro ni podstatné; kdežto v práci se člověk zaměřuje na plnění svých úkolů v lidské společnosti.

Křesťan podřizuje práci vyšším cílům, než jsou přímé výsledky práce jako statky užitečné pro život jednotlivce i společnosti. Proto se snaží každou práci posvěcovat tím, že ji podává jako oběť Bohu. Zde je každý křesťan v duchu obecného kněžství obětíkem. Tím nabývá každá práce, i ta nejprostší, velké hodnoty. Stává se člověku prostředkem k získání a k rozmnožení zásluh pro život věčný. Člověk zde spolupracuje s Bohem na dosažení spásy.

Není třeba příliš zdůrazňovat, že toto křesťanské pojetí práce má velký význam také pro zajištění její nejvyšší jakosti. Člověk pracuje lépe, dokonaleji a poctivěji, když to, co koná, činí pro svého přítele. Pro něho by přece nemohl pracovat polovičatě a nedůsledně. Jemu by nemohl odvést špatnou práci. Jsme přece Božími služebníky a očekáváme konečnou odměnu za práci od Boha (Kol 3,24). Toto přesvědčení nás nutí pracovat kdekoliv a kdykoliv jako před jeho tváří, a proto s opravdovou poctivostí. proto ten, kdo se zasvětil nerozděleným srdcem Bohu, rád koná třeba i podřadnou práci, když

ho nepřízeň společenských poměrů zanesse do výroby. Křesťan tedy spíše než kterýkoliv básník a bohém může volat: Všim jsem byl rád!

Heslo Modli se a pracuj, nejenže platilo v dobách slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje, ale platí i dnes pro všechny, kdo chtějí žít podle křesťanských zásad. A ten, kdo s Boží pomocí dokáže skloubit svůj biorytmus a rytmus duchovního života a osvojí si dokonalou rovnováhu mezi modlitbou a prací, najde bezpečnou cestu opravdové svatosti.

(Pokračování příště)

Šebastian Labo - čtení na pokračování z čísla 31

Události v údolí Cova

da Iria v roce 1917

Historické potvrzení předpovědi v Cova da Iria z roku 1917

Kdo mluví o událostech ve Fatimě, kdo hledá jejich dějinné potvrzení a současně hledá odpověď na jejich trvalou, stále rostoucí aktuálnost a kdo toto všechno kriticky zkoumá, ten bezpodmínečně musí obrátit svůj pohled i na jinou historickou událost, která měla a stále má nepředstavitelné společenské důsledky pro celý svět: na „Velkou říjnovou revoluci“, která začala v Petrohradě jen tři týdny po posledním fatimském zjevení. Matka Boží ji celkem jasně oznámila pasáčkům už 13. července: „Když poslechnete mé prosby, bude mír. Jestli ne, tak Rusko rozšíří své bludy do celého světa.“ Po první světové válce sice následovalo dvacet mírových let (kromě Ruska), ale to vůbec neznamená, že bychom brali vážně prosby Matky našeho Pána, abychom už víc neuráželi jejího Syna. Naopak! Důkaz: geopolitická expanze Ruska se všemi jeho bludy a omyly!

„Komunismus je nejnelidštější systém v dějinách světa.“ Touto větou - vyslovenou úplně klidně a se vši přesvědčivou silou výpovědi - šokoval Andrej Amalrik¹⁾ milióny Italů a rozčilil tím i mnoho komunistů Apeninského poloostrova na jaře roku 1977 během svého téměř dvě hodiny trvajících televizního interview. Amalrik svůj výrok doložil otřesnými fakty ze SSSR.

Ještě i dnes - po zhroutilí celého východního bloku - se najde dost těch, kteří opěvují „Velkou říjnovou socialistickou revoluci“ jako „nový východ slunce“, jako V. I. Leninem způsobený „sluneční záraz“, který začal novou dějinnou epochu. A tato opěvovaná revoluce má na svém kontě - jen podle dostupných údajů - okolo šedesáti

milionů nevinných lidí. Kdo zná událost v Cova da Iria a konfrontuje je s dosavadní historií světového komunismu, ten je nucen přemýšlet, jakým otřesným způsobem se splnily předpovědi Matky Boží z Fatimy. Rusko, pravoslavní křesťané, nazývají fatimská zjevení, do nichž vkládají svoji naději, jednou z největších událostí našeho století. Nepotvrdila snad hlavní postava říjnové revoluce, Vladimír Iljič Uljanov, nazývaný Lenin, otřesným způsobem Fatimu? V předvečer revoluce, dvanáct dní po posledním fatimském zjevení, prohlásil Lenin v kruhu svých nejbližších spolupracovníků: „Při revoluci nejde jen o Rusko. Na Rusko kašlu. Rusko je jen přechodné stadium k vypuknutí světové revoluce, k ovládnutí celého světa... Milejší je mi milionář nebo kapitalista, který Boha popírá, než rolník nebo dělník, který v Boha věří... Od nynějška budeme se všemi zacházet nemilosrdně a zničíme všechno existující, abychom na těchto ruinách vybudovali svůj chrám.²⁾

K tomuto Leninovu výroku je třeba poznamenat: „Ruská říjnová revoluce“ nebyla ani ruská, ani revoluce v původním smyslu slova. Leninem inspirovaná „revoluce“ z 25. října se konala už sedm měsíců po odstoupení cara Mikuláše II. v únoru 1917. Vláda zrušila všechna šlechtická a stavovská privilegia. Poslední sociálně-demokratickou vládu premiéra Kerenského vystřídala tzv. vojenská exekutivní vláda. Svoboda a rovnost všech, včetně práva na využívání všech materiálních vymožeností přislíbilo a garantovalo známé vyhlášení národa „Zemlja i volja“ - „Půda a svoboda“.

Lenin tedy svým povstáním nezničil carský absolutismus, ale začínající demokratický systém, aby ho nahradil diktaturou. Podstatným aspektem této „revoluce“ a jejího vůdce už není dobro utlačovaných a pronásledovaných lidí, ale úmysl „nemilosrdně se vypořádat se všemi, všechno existující zničit a na těchto ruinách vybudovat svůj chrám.“ Pozoruhodný je výraz, kterým diktátor popisuje a vyjadřuje, co chce budovat: „svůj chrám“. Je to jakoby protiváha Božího chrámu a všech těch náboženských a morálních hodnot, které lidé uznávali a chránili celá tisíciletí a které měly svého garanta v Bohu. „To je nové evangelium, které bolševický a ateistický komunismus nabízí lidstvu jako poselství spásy a záchranu! Systém bludů a zklamaných závěrů, odporující právě tak zdravému rozumu, jakož i Božímu zjevení. Znamená zřícení každého společenského pořádku, zničení jeho nejhlubších základů! Nezná skutečný původ, povahu a cíl státu! Znamená, zničení práva, zničení hodnoty a zotročení lidské osobnosti,“ tak popsal budování „Leninova chrámu“ o dvacet let později papež Pius XI. ve své encyklice „Divini Redemptoris“. Leninova příkázání přeměnila Rusko na první ateistický stát na

světě a ruskému národu, který toužil po svobodě, uvalili na krk jeho týrání, jaké svět dosud ještě nezažil.

Zatímco předcházející formy ateismu byly převážně teoretické povahy, nabyt Leninem vyhlášený ateismus všechny aspekty praxe. Bylo to především teoretické a praktické popírání Boha a s tím spojené otevřené vyhlášení války všem věřícím v Boha. Lenin sám sebe označil za „osobního nepřítele Boha“.

Neméně zřetelná byla veřejná i soukromá vyjádření Leninových nejbližších spolupracovníků a spolubudovatelů toho „chrámu“ lidstva bez Boha. Například Bucharin požadoval „odstranění křesťanské lásky k bližnímu“ jako „nejnebezpečnějšího nepřítele komunismu“ a „prostředku na ovládnutí světa“. Lunačarskij definoval nenávisť jako „náboženství ruského komunismu“ a konečně pro Jaroslavského spočíval první cíl komunismus „v zapálení světového požáru, který by zničil všechny kostely světa.“³⁾

Ve světle vyhlášení a ve světle událostí, které po nich následovaly, nejví se převrat v Rusku z roku 1917 a jeho následky už jako revoluce v jejím původním slova smyslu, ale jako neslýchaná rebelie člověka proti Bohu, připomínající biblickou vzpouru Lucifera.

Společný historický pohled na Fatimu a revoluci v Rusku nám samovolně připomíná dvě „velká znamení“ v Apokalypse: sluncem oděnou ženu - symbol nebeské Nevěsty společenství svatých, a draka - symbol zla.

„Tehdy se na nebi objevilo velké znamení: žena oděná sluncem s měsícem pod nohama a na hlavě s korunou z dvanácti hvězd. Byla těhotná a křičela v porodních bolestech a mukách“ (Zjev 12,1-2).

„To velké znamení, které apoštol viděl na nebi, ženu oděnou sluncem, vztahuje katolická liturgie na blahoslavenou Pannu Marii, která je na základě milosti Krista, našeho Vykupitele, Matkou všech lidí.“ Těmito slovy z Apokalypsy „Signum magnum - velké znamení“ začal Pavel VI. svůj apoštolský list při příležitosti 50. výročí fatimských zjevení a své pouti do Fatimy 13. května 1967. Tímto listem dal Sv. otec událostem a poselství z Fatimy biblický význam.

„Zjevilo se i jiné znamení na nebi: Hle, drak ohnivé barvy, který měl sedm hlav a deset rohů a na hlavách sedm diadémů, svým ocasem smetl třetinu nebeských hvězd a shodil je na zem. Tento drak se postavil před rodící ženu, aby pohltil její dítě, až je porodí. I porodila syna, chlapce, který bude spravovat všechny národy železnou berlou. Ale její dítě bylo odneseno k Bohu a k jeho trůnu a žena utekla do pustiny, kde jí Bůh připravil místo, aby ji tam živil...“

I rozněval se drak na ženu a odebral se vést válku proti ostatním z jejího rodu, které zachovávají Boží přikázání a přidržují se Ježíšova svědectví“ (Zjev 12,3-6,17)- Takto Zjevení jen blíže rozvádí, co Bůh už po hříšném pádu prvních lidí oznámil v Protoevangeliu: „Nepřátelství pološím mezi tebe a ženu, mezi tvoje potomstvo a její potomstvo. Ono ti rozdrtí hlavu a ty ho uštkneš do paty“ (Gen 3,15).

Na takovém pozadí Protoevangelia a Zjevení sv. Jana můžeme události ve Fatimě - zjevení a slova Matky Boží - vidět jako projev zvláštního milosrdenství Božího který nás skrze Pannu Marii varuje a ukazuje, jak můžeme s úspěchem vzdorovat velkému nebezpečí, budování „babylónské věže“ dvacátého století. Slova Matky Boží, její předpovědi, rozdělme trochu volně do tří skupin:

- 1) války, hlad, zničení národů a mučení dobrých;
- 2) pronásledování Církve, utrpení papežů;
- 3) vítězství Marie zasvěcení a obrácení Ruska.

Na jejich historické potvrzení poukážu jen heslovitě.

(Pokračování příště)

Modlitba - meditace

Nejblahoslavenější Panno, Matko Kristova a Matko církve, s radostí a obdivem se připojujeme k tvému Magnificat, k tvé písni vděčné lásky. S tebou děkujeme Bohu, „jehož milosrdenství trvá od pokolení do pokolení“, za podivuhodné povolání laiků. Bůh je povolal každého osobně, aby s ním žili ve společenství lásky a svatosti a byli spojeni jako sourozenci ve velké rodině Božích dětí. Byli poslání, aby vyzařovali Kristovo světlo a aby v celém světě šířili oheň Ducha svým životem v duchu evangelia.

Panno, která jsi zapěla Magnificat, naplň jejich srdce vděčností a nadšením za toto povolání a poslání. Ty, která ses stala v pokoře a velkodušnosti „služebnicí Páně“, daruj nám ochotu ke službě Bohu a spáse světa. Otevři naše srdce pro nesmírné perspektivy Božího království a hlásání evangelia všemu stvoření. Tvé mateřské srdce ví o mnoha nebezpečích a četných zlech, která tísní muže a ženy naší doby. Ví však také o tolika iniciativách dobra, o velké touze po hodnotách, o pokroku, dosaženém na cestě ke spáse. Statečná Panno, daruj nám všem duševní sílu a důvěru v Boha, abychom dokázali překonat všechny překážky, které se staví proti splnění našeho povolání. Nauč nás zacházet s realitami světa s živým smyslem pro odpovědnost a v radostné naději na příchod Božího království, nového nebe a nové země. Ty, která jsi s apoštoly setrvala

na modlitbách ve večeřadle v očekávání příchodu Ducha o letnicích, vypros, aby se znovu vylil na všechny laiky, muže i ženy, aby plně odpovídali svému povolání a poslání jako ratolesti pravého vinného kmene povolane k tomu, aby přinášely bohaté plody pro život světa.

Panno a Matko, veď a podporuj, abychom vždy žili jako praví synové a dcery církve tvého Syna a tak přispívali k tomu, aby se na zemi podle Božího přání a k jeho slávě budovala civilizace pravdy a lásky. Amen.

Jan Pavel II. Christifideles Laici, Řím, 30. prosince 1988.

Biskup Otčenášek na Orelské pouti ve Žďáru nad Sázavou

V neděli 27. července 1997 královéhradecký biskup Karel Otčenášek, který je při České biskupské konferenci zodpovědný za duchovní vedení Orla, celebroid slavnostní bohoslužbu v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře ve Žďáru nad Sázavou. Tato bohoslužba se konala jako pout' v rámci letního prázdninového tábora pořádaného mezinárodní organizací FICEP (Fédération Internationale Catholique d'Education Physique et Sportive), která je sdružením zastřešujícím národní křesťanské tělovýchovné organizace, mezi něž Orel patří.

FICEP má 4,5 miliónů členů v deseti zemích Evropy. Letní tábory pořádá zmíněná organizace již více jak 25 let v různých zemích. Letos se tak poprvé stalo v České republice, kdy probíhá tábor v Novém Městě na Moravě. Akce se účastní celkem asi 200 mladých lidí ve věku 14 - 16 let z Německa, Itálie, Francie, Švýcarska, Nizozemí, Belgie, Slovenska a naší republiky. Hlavní náplní programu tohoto tábora je sportovní činnost doplňovaná každý večer kulturními akcemi. Závěr každého dne patří duchovní meditaci, kterou si postupně připravují jednotlivé národní skupiny.

Nedělní mše svatá na Zelené hoře se spolu s „táborníky“, kteří zcela zaplnili kostel, významnou stavbu J. B. Santiniho Aichla, náležející do seznamu památek UNESCO, zúčastnili také místopředseda Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Ing. Jan Kasal, senátor Ing. Jiří Šenkýř, předseda poslaneckého klubu KDU-ČSL v Senátu Parlamentu ČR, dále Gabriel Spahn, předseda komise mládeže FICEP, a Ladislav Šustr, starosta Orla. Ten v závěru slavnosti převzal od otce biskupa děkovný pamětní list, ve kterém biskup Karel vyjadřuje Orlu svoji vděčnost za pomoc při organizaci návštěvy Svatého otce Jana Pavla II. v Hradci Králové v dubnu tohoto roku.

Biskup Otčenášek vyjádřil své potěšení nad tímto setkáním mladých lidí z tolika zemí a připomněl všem důležitost vzájemného „spřátelování“, jehož jedním z projevů je i uvedený tábor.

-hrk-

Úmysly Apoštolátu modlitby na měsíc srpen 1997

Úmysl misijní:

Ať příprava na III. tisíciletí oživí v církvi nadšení pro hlásání Ježíše Krista, jediného Spasitele člověka.

Jan Pavel II. v apoštolském listě „Tertio Millennio Adveniente“ o přípravě na jubilejní rok 2000 píše:

(Odst. 39) „Po tak široce založené akci, zaměřené k tomu, aby se mysl věřících stala citlivou k hodnotám jubilea, bude možné přistoupit k druhé fázi vlastní přípravy. Potrvá tři léta, od r. 1997 do r. 1999. Ideální struktura takového tříletí zaměřeného ke Kristu, Božímu Synu, který se stal člověkem, nemůže být jiná než teologická, a to trinitární.

(Odst. 40) První rok, 1997, bude věnován úvahám o Kristu, který je Otcovým Slovem a stal se skrze Ducha svatého člověkem. Je třeba osvětlit výsostně kristologický charakter jubilea, jež bude slavit vtělení a příchod Božího Syna na svět, tedy tajemství spásy, které se má dostat celému lidskému rodu. Všeobecné téma, které pro tento rok navrhli mnozí kardinálové a biskupové, zní: „Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa včera i dnes i navěky“ (srov. Žid 13,8).

Z kristologických námětů, zaznamenaných v konzistoři, vystupují do popředí následující: potřeba věnovat znovu pozornost Kristu Spasiteli a hlasateli evangelia, především ve světle 4. kapitoly Lukášova evangelia, kde je spojováno téma Kristova poslání hlásat evangelium s otázkou jubilea: prohloubení tajemství jeho vtělení a narození z Mariina panenského lůna: nezbytnost víry v něho pro dosažení spásy.

Je třeba, aby se křesťané, mají-li nabýt pravého poznání Krista, zvláště v průběhu tohoto roku vrátili s novým zájmem k bibli, „jak prostřednictvím liturgie, která oplývá božskými výroky, tak ve zbožné četbě nebo prostřednictvím vzdělávacích zařízení nebo jiných prostředků.“ Ve zjeveném textu před námi v lásce stojí sám nebeský Otec a rozmlouvá s námi, ukazuje nám přirozenost jednorozeného Syna a tajemství lidské spásy.“

Srpen
Květ růžový a opět bílý
jenž voní Bohem
a nikdy neuvadá
se vztyčil k nebesům
dnes otevřena jsou
té vůni zvláštní
by opsala svou dráhu Maria
od země do nebes
umlkly zvony
zazněl čas
již hoří slunce
Panna ta píseň nad oblaky
se Synem vítá se
utichl vesmír
(A. Opasek)

Úmysl národní:

Až teologové a hlasatelé evangelia činně přibližují našim současníkům Ježíše Krista. Tento úmysl je plně v souladu s apoštolským listem Jana Pavla II. Tertio Millennio Adveniente, kdy rok 1997 má být věnován úvahám o Kristu.

Přiblížit našim současníkům Krista je navýsost nesnadné a obtížné. Mnoho našich lidí si pod vlivem ateistické výchovy vypěstovalo názor, že víra je přežitek. Proto považují věřící za trochu zaostalejší a neosvícenější než jsou oni. Ve světě tomu odpovídá mínění o nás, že jsme nejateističtější národ v Evropě. To je první obtíž, spočívající v rozumu, v poznání.

Druhá obtíž je snad ještě větší. Je ve vůli a neochotě věřit něčemu jinému než tomu, čeho se mohu dotknout, vidět, vážit, vypít nebo sníst.

Kdysi jsem ve znamení doby četl o přednášce prof. J. Cochlovia, kterou měl r. 1982 na jednom kongresu v kremongen.

Zeptal se posluchačů, co je třeba k postavení chaty. Shodli se na tom, že je to: idea - plán, materiál a vůle - chtít. Když se jich zeptal, zda je možné, aby chata vznikla sama od sebe, tedy bez plánu, materiálu, chtění, všichni odpověděli, že ne. Potom přišel k automobilu, který je obvykle sestaven asi z 10 tisíc částic. Zeptal se, zda je třeba ke

vzniku automobilu lepší idea, materiál a vůle. Všichni souhlasili, že ano. Na otázku, zda automobil může vzniknout bez plánu, materiálu, vůle (práce), tedy náhodou, odpověděli všichni souhlasně: ne. Potom přešel k vesmírné raketě, k jejímuž zhotovení je třeba na 10 milionů součástek. Na otázku, zda může vzniknout náhodou, byla jednoznačná odpověď: ne. Na posledním obraze představil velký otazník a u něho následující údaje: 15 miliard dílců, 500 tisíc spojovacích kabelů, 30 trilionů pracovních a kapacitních možností. Celé zařízení má kapalinové chlazení a váží dohromady asi 1,5 kg. Posлуhači snadno poznali, že se jedná o lidský mozek. Na otázku, zda je mozek - pokud se týče idey-plánu, materiálu a provedení - důmyslnější než chata, auto či vesmírná raketa, odpověděli všichni ano.

A na otázku, zda mohl mozek vzniknout náhodou, tedy bez předběžného plánu a rozumového programování, byli i takoví, kteří vyslovili, že mozek mohl vzniknout sám od sebe, tedy slepým vývojem. Pochopitelně vývojem neregulovaným, protože potom by se vnucovala nepřípustná otázka: a kdo tedy ten vývoj reguloval?

To je smutné zjištění. Ještě smutnější však je fakt, že tak smýšlí nemálo lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou málo inteligentní. Jeden vědec o tom říká, že v takovém postoji se odráží evolucionistická schizofrenie současného myšlení, které je pěstováno školní výukou. A toto je ta největší překážka, kterou musí hlasatelé evangelia překonávat, aby mohli účinně přiblížit našim současníkům Ježíše Krista.

Kamenem úrazu v této evolucionistické schizofrenii současného myšlení není evoluce - vývoj, nýbrž otrěsná nedůslednost a nelogičnost myšlení. Její sídlo není v rozumu - poznání, nýbrž ve vůli, to je v neochotě přijmout evidentní pravdu, která je mi proti srsti. Zde ani nejjasnější důvody nic nesvedou.

A proto naši biskupové nás vybízejí k modlitbě. Neboť to je jediná možnost, jak se dá tento balvan na cestě našich současníků k Ježíši Kristu odstranit. Některé věci si můžeme jen vymodlit. A toto je jedna z nich.

Přípr. A. Holas SJ

Na aktuální téma...

Hongkong a jeho budoucnost

Ostrov Hongkong koupili Britové 26. ledna 1841 za 21 mil. stříbrných dolarů. Protože ostrov sám nebyl životaschopný, pronajala si Velká Británie v r. 1898 Kowloon a Nová teritoria na 99 let. Tehdy žilo v Hongkongu 6000 obyvatel, jejichž počet vzrostl na 6,19

mil. 19. prosince 1984 se Velká Británie a Čína dohodly, že Hongkong bude předán 1. července 1997 pod politickou a vojenskou správu Číny. Na přechodné období 50 let má tvořit zvláštní správní území s vlastní vládou a legislativou. Je ovšem na libovůli Číny, jak dlouho nechá práva Hongkongu nedotčena. Nedá se počítat s tím, že by trvale měřila dvěma metry.

Hongkong připadl Čínské lidové republice. Církvě a četné misie se musejí vyrovnat s novou situací. Ať už to bude útek, přizpůsobení nebo sebeuplatnění, jejich budoucnost je chmurná.

Biskupové se pokoušejí povzbudit věřící k trpělivosti, a tak se všude setkáváme spíše s optimismem. Pětašedesátiletý pomocný biskup Joseph Zen, který byl vysvěcen před rokem, se domnívá, že by nebylo špatné, kdyby se v budoucnosti mohlo hovořit o „jedné zemi se dvěma systémy“ Hongkong podle dohody by si měl na dalších padesát let zachovat velkou část svých dosavadních práv v hospodářském a společenském životě. Podle ústavního zákona má Hongkong představovat zvláštní zónu, a tak žít, alespoň na papíře, jako dosud.

Náboženská svoboda

Kardinál Wu se snaží převést katolíky odvážně do nové epochy. Několik pastýřských listů a „Směrnice pro přechod v roce 1997“ z 10. března 1995 vyzývají katolíky, aby se aktivně podíleli na politickém a společenském životě Hongkongu.

Církev vykonala v posledních desetiletích v Hongkongu obrovské dílo na charitativním poli. To, co bylo založeno 16. června 1958 tehdejším biskupem Lorenzem Bianchim a Němcem Karlem Vathem jako „Charita Hongkong“ představuje dnes hustou síť sociálních středisek lékařských zaopatřovacích zařízení.

Blahodárné působení církve, na které je biskup Zen hrdý, je pro Hongkong velmi potřebné. Pulzující život je sice udivující, ale hrozné jsou propastné rozdíly mezi skleněnými fasádami a sociální výstavbou bytů v takřka chudinských čtvrtích na předměstí.

Podle studie „Rady sociálních služeb“ a organizace Oxfam žije z 6,19 mil. obyvatel 650 000 v absolutní nouzi především v důsledku enormního nájemného. Podle studie „Hongkong Social Security Society“ žije takřka 850 000 lidí pod hranicí chudoby. I přes vysoce rozvinutý hospodářský standart se odhaduje počet analfabetů na více než 9 %.

Jak vážně je možno brát přísliby šéfa Tung Chee-Hwa, kterého zvolil zvláštní výbor jmenovaný pekingskou vládou, není třeba si dělat iluze. Na plakátech se hlásá, že „Obyvatelé Hongkongu a Číny vykročili ke společné budoucnosti“. Jak snadno však

může dojít k omezení svobody slova, demokratických institucí a aktivit politických stran!

Ale optimismus biskupa Zena je přesto neoblomný. „Mít oči na stopkách“ je jeho heslo. A dodává: „Za britské správy jsme po mnoho let neměli žádnou demokracii, ale bylo tu Privilegium mnoha svobod, na to nesmí nikdo zapomínat. V Číně svoboda není, a lidé teď mají obavy, že ztratí své svobody. Proto musíme vše pozorně sledovat a vyčkávat a zůstat optimisty, i jako církve.“

Odvážný přímluvce

Zákony ujednané mezi Čínou a britskou vládou hovoří o současném statu quo v oblasti výchovy. To je choulostivý bod, protože právě na tomto poli má katolická církev vedoucí roli.

V minulém roce tu pracovalo 327 katolických škol a školek pro 300 000 žáků. Z těch bylo 7,24 % katolíků. K tomu přistupují ještě školní zařízení jiných vyznání.

Tento křesťanský vzdělávací potenciál je velmi silný a biskup Zen si je vědom, že zde může dojít k omezením. V komunistické společnosti, kde celá výchova je v rukou státu, se musí počítat s tím, že stát zde bude chtít uplatnit svůj vliv, a to možná i navzdory zárukám uvedeným v úmluvách. Tam se totiž říká, že „církev může dále vést školy a školky na své náklady a na svou odpovědnost“. Za doby britské koloniální nadvlády se katolická církev angažovala právě v oblasti výchovy.

Přibližně 75 % obyvatelstva vyznává buddhismus, křesťané tvoří asi 8 % a muslimové 1 %. V Hongkongu je ještě malá menšina sikhů a hinduistů. Samotných katolíků je asi 242.000 (1996). Vzhledem k velké migraci a velké směsici národů je k nim možno přičíst ještě asi 90 000 Filipínců.

Pomocný biskup Hongkongu Zen se narodil 1932 v Šanghaji a záhy vstoupil k salesiánům. Patří v Číně k odvážným zastáncům podzemní, Římu věrné katolické církve. Z Hongkongu navštěvuje několikrát ročně čínské kněžské semináře. Zen je přesvědčen, že Čína se nebude pokoušet vytvořit v Hongkongu vlasteneckou církev, kterou Řím neuznává. A dodává: „Doufám, že nás papež v Číně a v Hongkongu navštíví.“

(Podle Matthiase Koppa v DT)

Tři principy

Od 1. července není misiím v Hongkongu dovoleno podporovat své domácí církve v Číně. Podle dohod platí pro církve v Hongkongu tři principy: „Nepodřizování,

nevměšování, vzájemné respektování.“ Kdo tedy podporuje domácí církve, dostává se ihned do konfliktu s principem „nevměšování“. Protože čínské domácí církve nejsou registrovány, znamená jejich podpora vměšování do vnitřních záležitostí Číny. Misie a církve v Hongkongu mají jen jednu šanci přežití, totiž omezit své styky na církve uznané v Číně.

Štěpán Puhl napsal v časopisu „Čína dnes“: Katolická církev v Hongkongu je v obzvláště tíživé situaci. Prozatím udržovala ilegální kontakty s ilegální, Římu věrnou církví. Aby se předešlo pro první chvíle potížím, jmenoval již Řím nové mladé biskupy. Tak se může omezit vměšování ve věci jmenování biskupů. Zda bude mít katolická církev možnost udržet svou kanonicitu tzn. své uznání Římem, je otázka. Přitom její struktura je obdivuhodná. Spravuje 327 škol s 300 000 žáků. Na to dostává subvenci z veřejných prostředků, která představuje 60 %jejích příjmů. Je ovšem velmi nepravděpodobné, že by si tuto subvenci udržela i po roku 1997. Při tom je zde ještě okolnost, že katolická církev patří k nadprůměrně politicky angažovaným institucím a zatím svá politická práva využívala více než ostatní obyvatelstvo. Po masakru 4. června 1989 se účastnili katolíci v Hongkongu na prodemokratickém hnutí v Číně.

Připojením Hongkongu k Číně ztratila církev základnu pro misie na pevnině. Čínští křesťané velmi litují, že došlo k takovému vývoji. Když bude muset nyní misie v Hongkongu mlčet k pronásledování křesťanů v Číně, ostatní svět snadno zapomene, že je v Číně pronásledování. Křesťanům v Hongkongu však mnoho akčního prostoru nezbude. Budou se muset učit, jak pomlčet o situaci v Číně a jak provádět autocenzuru. Jejich práva budou postupně oklešťována a přizpůsobována čínským poměrům. Nežádoucí osoby buď „dobrovolně“ odejdou, nebo zmizí v čínských gulazích.

Podle - csi - 6-97

K situaci v Číně: mlč, nebo poletíš!

„Máš možnost držet „hubu a krok“, anebo se veřejně vyjadřovat a ztratit své postavení. To jsou možnosti Hongkongu v budoucnosti.“ řekl známý evangelický misionář, který propašoval do Číny tisíce biblí. Pro mnohé nyní platí: „Méně slov a více činů.“ Mnoho misionářů přesouvá svou činnost od šíření biblí na sociální pole. Nyní jsou v Číně čtyři misie, které se věnují sirotkům.

Sardinie

K devíti měsícům vězení odsoudil sardinský soud pracovníka soukromé televizní stanice, který jako vtip upravil sochu sv. Antonína tak, aby ronila krvavé slzy. Podle italské tiskové agentury jde o vlastníka a dva spolupracovníky soukromé TV, kteří byli odsouzeni za „urážku náboženství“.

Bože, děkuji ti, že jsi mi dal tento den.

Děkuji ti za dech, za život, za světlo, za teplo, za sílu k práci.

Děkuji ti za slunce, za ptáky, za smějící se děti, za všechno krásné, co mě obklopuje.

Vatikán vyslovil své starosti o osud katolíků v Hongkongu po předání této kolonie Číně 1. 7. 1997. „Svatý stolec bude sledovat s obzvláštní pozorností osud tohoto katolického společenství v novém dějinném úseku, a to vzhledem k jeho vitalitě, s jakou působí na tomto území. Začlenění tohoto území do Čínské republiky „musí probíhat s respektem na rozdílnost systému a na základní lidská práva“.

Katolíci Hongkongu se dívají na budoucnost s obavami, jak budou moci udržovat své spojení s Vatikánem a s papežem. Katolická církev má také starosti, zda si bude moci uchovat svůj majetek a pokračovat ve své sociální činnosti. V Číně mohou svou víru svobodně vyznávat pouze katolíci, kteří patří k vlastenecké, režimu nakloněné církvi, která byla založena v r. 1957. Tato církev nemá žádné vztahy k Vatikánu. Věřící Římu věrné církve jsou úřadu pronásledováni.

V r. 1957 byly přerušeny diplomatické styky mezi Čínou a Vatikánem. Mezitím Vatikán uznal některé biskupy vlastenecké církve a množí se hlasy, které hovoří o oboustranném zájmu o normalizaci. Počet Římu věrných katolíků se odhaduje na 4-5 mil. Stejný počet je katolíků vlastenecké církve.

Lidé by si přáli, aby věci byly nepomíjivé, ale to není možné. Pomíjejí jako vítr. Proto je jejich žal při ztrátě tak veliký, jak velká byla jejich nezřízená láska k majetku. Kdyby užívali tato dobra jako vypůjčená a nikoliv jako svůj majetek, uměli by je opustit bez vší bolesti.

Sv. Kateřina Sienská

Papež - záruka kontinuity církve

Joachim kardinál Meisner

A ty posiluj své bratry a sestry (srov. Lk 22,32), to je zvláštní úkol, kterým Pán pověřil Petra. Kdo ale posiluje Petra? I on je pouhý člověk. To je úkol nás, katolických křesťanů.

Když byl Petr v Jeruzalémě ve vězení, odkud měl být veden na popravu, modlila se za něj celá církev, jak výslovně uvádějí Skutky apoštolské (srov. Sk 12,1-19), až mu vyprosila osvobození ze zajetí. I my musíme dnešního Petra, který se nazývá Jan Pavel II., posilovat svými modlitbami, aby mohl všechny lidi dobré vůle posilovat ve víře. Jsme jako Mojžíšovi pomocníci, kteří se při jeho modlitbě na hoře drželi jeho paže, aby v údolí jeho lid nepodlehl v boji. (srov. Ex 17,8-15). Děláme to především v modlitbě růžence. Tato forma modlitby spojuje prosebníky šňůrou modliteb se samým nebem.

Petra vybral Kristus jako skálu, na které zbudoval svou církev: A na té skále zbuduji svou církev (Mt 16,16), řekl Pán. Papež tedy není pánem církve, nýbrž její zárukou. proto nemůže rozhodovat o věcech, o kterých rozhoduje jen Kristus. On je tlumočnickem, nikoliv producentem Božího slova. Jako muž dialogu vede papež rozhovor s národy světa, s jejich kulturami a problémy. V jeho osobě přicházejí dnešní lidé a dnešní svět do styku s Božím zjevením. Tím se světu otevírají cesty, které by jinak pro něj zůstávaly neznámé. Tím se ale také odhalí obsahy Zjevení, které by jinak zůstaly skryté.

Z tohoto dialogu papeže se světem o Zjevení vyplývá jeho poselství, které vstupuje do světa jako vášnivá obhajoba člověka. Hájit znamená latinsky conservare. Člověk, který hájí, je tedy konzervativní. Nevím, proč by se v tom mělo vidět něco špatného, nebo dokonce nešťastného? Jsou celosvětová hnutí křesťanů na ochranu přírody a stvoření, a z těch máme radost! Tyto „konzervativní“ aktivity křesťanů jsou provázeny sympatiemi. Ale aktivity papeže na ochranu člověka jsou široce předmětem pomluv jakožto konzervativní. Je to snad proto, že výzvy na ochranu přírody jsou všeobecné a nezávazné, zatímco ochrana člověka zavazuje každého člověka jako jeho osobní povinnost?

Berthold Brecht v jedné básni ironicky napsal: „Všechno nové je lepší.“ Mnozí to dnes pokládají za dogma. Proč by na př. socha současného umělce musela být lepší než socha od Michelangela? Jenom proto, že je nová? „Tradice je demokracie pro mrtvé,“ říká duchaplný Angličan Chesterton. Tradice dovoluje mrtvým, křesťanům z minulých století, aby usedli svým způsobem ke stolu s živými a uplatnili také svůj hlas. Mají nám mnoho co životně důležitého a nenahraditelného říct. papež je zárukou kontinuity

současné a minulé církve a pečuje o tuto demokracii mrtvých, nebo lépe řečeno, o demokracii společenství svatých.

To, co říká Pavel Timoteovi, platí v plné míře i pro papeže: Drž se zdravé nauky, kterou jsi ode mne přijal. Vezmi si ji za vzor a vytrvej ve víře a lásce, kterou nám předal Kristus. A Pavel dále pokračuje: Zachovej svěřený drahocenný poklad v síle Ducha svatého, který přebývá v nás (srov. 2 Tim 1,12n). Papež je člověk dnešní doby s úkolem zaměřeným k věčnosti. „Co svážeš v čase, to bude svázáno i na věčnosti.“ Tak můžeme také tlumočit Kristova slova: Cokoliv svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi (Mt 16,19).

papež je občan dvou světů. Pro něho platí zvláštním způsobem: jako v nebi, tak i na zemi. Snad spočívá osobní charisma současného papeže právě ve schopnosti být doma v této jednotě metafyzického a fyzického, nebeského a pozemského. Při setkáních se Svatým otcem mě vždy napadá, že má schopnost uprostřed vypjaté aktivity hovořit a jednat současně o hloubkách bytí i o povrchu života. Při tom se umí řídit jedinečně vůlí Boží. Proto také nemusí vůbec dbát ani na lidskou chválu ani na lidskou hanu, tzn. je nezávislý na sympatiích lidí, pro jejichž důstojnost se vhod i nevhod zasazuje s vášnivostí jako žádný jiný člověk. V míře, v jaké objíždí celý svět, a v tom nemá předchůdce, dává se v modlitbě uvádět do Božích tajemství. Protože Jan Pavel II. je tak velký a tak vytrvalý prosebník, proto je tak cestymilovným papežem. To spolu souvisí, totiž jako v nebi - u Boha v nebi skrze modlitbu - tak u lidí skrze jeho návštěvy.

Církev se nemůže správně orientovat pouze podle světa, nýbrž jedinečně současně podle nebe a světa. V míře, v jaké se zanedbá nebe, nechápe se poslání papežství a církve. Čistě „pozemské kritiky“ papeže můžeme klidně hodit za hlavu. Naším specifickým křesťanským povoláním je být v kontaktu jak s nebem, tak se zemí, a to celou zemí. Naše spojení s Bohem v modlitbě uvádí ve skutek naši solidaritu se světem a jeho lidmi.

Jan Pavel II. je biskupem Říma a současně papežem světové církve. Jako neúnavný pastýř hovoří papež na jedné straně s kardinály a kuriálními preláty o problémech světové církve, na druhé straně hovoří s faráři a kaplany města Říma o velkých i malých problémech ve farnostech. Papež jezdí do Ameriky, Afriky a Oceánie, ale také do římských farností za Tiberou. K jeho 76 zahraničním cestám patří i 592 návštěv v římských farnostech. Má k němu přístup kardinál - sekretář, ale stejně i rektor jeho římského semináře. Jeho pastorační zkušenosti z místa nacházejí své uplatnění i při jeho celosvětovém pastýřském nasazení. Sedí jak na katedře svatého Petra, tak ve zповědnicí své katedrály. Je třeba začít doma to, co má osvětit celý svět.

Známe všichni střelnou modlitbu jednoho koncilního otce, která neztratila nic na své aktuálnosti a platnosti: Obnov, Pane, svou církev, ale začni ode mne. Kristus zůstane s námi po všechny dni až do skonání světa. Jako záruku postavil svou církev na Petrovi, aby ji pekelné moci nepřemohly. Nejvýmluvnější obraz našeho papeže nám jej představuje jako prosebníka s růžencem v ruce. Ten spojuje papeže na zemi s Bohem v nebi i s lidmi na celém světě. Tak se dnes jakožto Boží církev modleme jako kdysi jeruzalémská obec za Petra, který se nazývá Jan Pavel II., aby mohl posilovat své bratry a sestry.

Přel. -lš-

Sestra Emmanuela píše...

Medžugorje, 1. 7. 1997

Pochválen buď Ježíš!

Veliká mír uvnitř nesmírného davu - to charakterizovalo oslavu 16. výročí medžugorských zjevení. Mohli jsme se „dotknout prstem“ katolicity církve; všechny přítomné národy (z pěti světadílů) mohly žít mši sv. a slyšet poselství ve své vlastní řeči. Podle Ivanova svědectví Gospa ale měla zcela zvláštní radost zejména na hoře a dvakrát (17. a 24. večer) přišla doprovázena třemi anděly. Víme dobře, jak ráda vidí Maria své děti shromážděné ve velkém počtu k modlitbě, a já věřím, že každého poutníka bohatě odměnila a jeho příchod. Viděla jsem muže a ženy různého věku plakat radostí! Mnoho lidí „uchopilo“ Mariinu ruku, aby začali novou cestu k Ježíšovi. Mnoho „nevěřících“ bylo obráceno. Tisíce hříchů bylo smyto Ježíšovou Krví.

Opak toho, co se děje v mnoha farnostech, žádný kněz netrpěl „nezaměstnaností ve zpovědnici“! 30 000 poutníků? Snad právě tolik usmířených hříšníků! Hle, jak Královna usmíření oživuje i kněze, v nádheře kněžství. Mezi asi 200 koncelebrujícími tři biskupové: Mons. Franič (em. arcibiskup ve Splitu) a Mons. Pavol Hnilica TJ (z Říma), kteří patří mezi nejmočnější advokáty Medžugorje, a také Mons. F. Betanour Tirado (arcibiskup v Manizales, Kolumbie).

Vidoucí Ivance se Gospa zjevila jako každý rok 25. června, v úplné rodinné intimitě. Mezi šesti vidoucími Ivanka vede „nejskrytější“ život, jednoduše jako, matka rodiny. Gospa byla radostná a zůstala asi 6 min. Mluvila s Ivankou o 5. tajemství a pro všechny dala poselství:

„Drahé děti, modlete se srdcem, abyste mohly odpouštět a přijmout odpuštění. Děkuji vám za vaše modlitby a za lásku, kterou mi dáváte.“

Kromě jejích 10 tajemství (poslední dostala v květnu 1985), jí Sv. Panna v osmdesátých letech sdělila důležitá fakta o budoucnosti světa. Ivanka samozřejmě všechno zapsala, ale ještě neví, kdy a jak to Gospa bude chtít upotřebit. Jako ostatní vidoucí žije den za dnem ve velikém míru. Má už 3 děti a doufá, že přijdou další. Její matka zemřela 2 měsíce před začátkem zjevení a Maria se jí pak 5x zjevila v doprovodu matky, která zářila krásou. Ano, všude na světě se Nebe dotýká země, ale v Medžugorje to víme zvláštním způsobem. Medžugorje je znamení pro celé lidstvo.

Krásné svědectví: Loni Lucie využila světské schůze, aby prohlásila, že jede do Medžugorje a že kdo chce, jí může předat dopisy pro Pannu Marii. Svěří je Vice, která je položí Gospě k nohám. Jeden souseď, ateista a dokonce komunista, slyšel nabídku. Jelikož měl těžké problémy se svými dětmi, Lucie mu navrhla, aby i on přinesl dopis pro P. Marii, ohledně své rodiny. „Panna Maria?!“ Moc ji nezná! Jde domů, a pak se vrací...překvapení: Podává Lucii dopis a říká: „Kdyby tak „tato žena“ mohla něco udělat?!“ Lucie mu slibuje modlitbu, ale navrhuje, aby i on, se svou ženou, se během sedmi dnů pouti každý den modlili Otčenáš a Zdravas. „Jestli je neumiš, zeptej se nějakého poutníka!“

Po návratu z Medžugorje Lucie vidí souseda: „Přicházím ti poděkovat,“ říká, „náš syn byl už 2 roky bez zaměstnání, bylo to k zoufání. Během těchto 7 dnů dostal 2 pracovní nabídky! Jsme tak rádi! Ona je přece jen mocná, Panna!“ („Panna“? - hm, změna slovníku, myslí si Lucie...)

Pět měsíců nato Lucie potká sousedovu manželku a ta jí říká: „Viš, ty modlitby, o něž jsi požádala manžela - my už bez nich nemůžeme být, recitujeme je každý den!“

Ano, „V Medžugorje se zázrak nachází v odpovědi poutníků!“ (P. Jozo).

Drahá Gospo, přijímáme Tvé požehnání míru jako drahocenný dar!

1. 8. 1997

Pochválen buď Ježíš!

Velebíme Pána za čistá srdce, která září v našem světě jako slunce...

Matka Tereza přijala během svého pobytu v New Jersey k soukromému rozhovoru několik kněží. Mezi nimi byl P. Beabrun Ardouin z farnosti sv. Josefa v Roselle. Ve své snaze zůstat „na sto procent věrný církvi“ váhal s rozhodnutím o své účasti na pouti do Medžugorje. Využil svého setkání s matkou Terezou a zeptal se jí: „Matko, rád bych jel do Medžugorje, ale ptám se...“. Sotva mohl dokončit větu. „You go!“ (Jděte tam!) – odpověděla. „A vy osobně jste nakloněna Medžugorje?“ Odpověděla: „Nevisíte plody?“

Kněz neočekával tak vehementní odpověď a okamžitě matce Tereza sdělil, že tam určitě pojede.

Když byl začátkem července v Medžugorje, mohl být účasten jednoho zjevení s Ivanem. Vidoucí Marija Pavlovičová – Lunetti porodila 19. 7. v Monze (Itálie) svého třetího syny, jmenuje se Marco. Nemůže tedy přijet do Medžugorje na festival mladých.

Jeden prostý Číňan, otec rodiny žijící na jednom ostrově v Indickém oceánu, tvrdě pracoval, aby umožnil svému synu studium v Londýně. První dva roky studií bal mladík úspěšný. Ve třetím roce ho přemohlo pokušení drog. Otcí napsal, že nechal svých studií a bloudí bez cíle... Jaká úzkost pro tak vzdálené rodiče! Otec mnoho plakal, tolik se obával nejhoršího pro svého milovaného syna. Že by tolik obětí bylo nadarmo? Jeho žena i on byli hluboce věřící a žili podle medžugorských poselství. Rozhodl se odložit marný neklid a mít plnou důvěru v Marii, s naléhavou prosbou, aby ona vysvobodila jeho syna ze zla a vedla jeho kroky. Při jedné ze svých modliteb měl „inspiraci“, aby se zavázal on sám k nové oběti za svého syna – přestat kouřit (vykouřil dva balíčky cigaret za den). Zvládnout tento závazek bylo velmi těžké, ale z láky k Bohu a synovi vydržel. Krátce nato od něj dostal nadšený dopis: „Tati, vrátil jsem se na univerzitu, je to opravdový zázrak! Jednoho dne, aniž bych pro to něco dělal, se mi droga zhnusila. Začal jsem přemýšlet a pocítil jsem vnitřní sílu, která mne pudila a opět se pustit do studia. Maminka a ty můžete být spokojeni, pro mne je všechno v pořádku.“ Datum ukazuje, že toto osvobození se uskutečnilo krátce po otcově „postu od cigaret“. Když mi tuto příhodu vyprávěl, plakal radostí. Důvěra obdrží všechno.

Toto svědectví nás povzbuzuje k naléhavým přimluvám za mladé.

V těchto dnech, kdy ve velkém počtu přišli do Medžugorje, naloženi otázkami, problémy a ranami, které jim už uštědřil svět, nás P. Slavko žádal, abychom se za ně postili. Jsme totiž údy jednoho jediného Těla a je krásné, že půst jednoho může zachránit druhého.

Jeden mladík je tu už měsíc mučen černými myšlenkami. Jako malé dítě byl doma svědkem scén násilí a perverzity. Je zničen a touží být přetvořen. Kéž modlitby nás všech ho osvobodí od tmy.

„Drahá Gospo, satan v nás chce zničit Tvého Syna, prosíme Tě, obnov jej v nás!“

Srov. Emmanuel

Jedno slovo, jeden úsměv se může stát mostem pro Pána, který je stále připraven znovu přijít.

Werner Bergengruen

Četba na prázdniny

Svatý Martin

Rytíř milosrdenství

Wilhelm Hühnermann

VI.

„Správně řečeno!“ zvolal primipil Cornelius. „Kdo mluví jako tento cizinec, je rebel proti naší svaté víře, i kdyby nosil ctihodné církevní roucho.“

„Odkud pochází učení, které jsi přednesl?“ ptal se Agathus cizince, když se bouře trochu ztišila.

„Chcete-li mi v klidu naslouchat, vysvětlím vám to,“ odpověděl Alexandrijec. „V kostele Baukalis v Alexandrii je duchovním učený kněz, který má vysoké vzdělání. Jmenuje se Arius. Když káže, proudí k němu davy lidí, aby ho slyšeli, protože je to muž zářivé výmluvnosti, je světlem alexandrijské školy učenců. Kolem jeho kazatelny se tlačí námořníci, nosiči, dělníci z tkalcoven, skláren a továren na papyrus stejně jako profesori z vysoké školy. Nevývratně dokazuje z Písma svatého, že Slovo sice je prvotinou všeho tvorstva, stvořené dříve než všechny svět, ale právě jen stvořené, ne zplozené od věčnosti, tede ne věčné, ne Bůh.“

„A Bůh byl to Slovo!“ opakoval starý kněz ze Sabarie. Každá slabika byla jako úder kladiva na mramor. „Nedovedu si představit, že by alexandrijský biskup schvaloval tohoto Aria.“

„Biskup Alexandr je slabý a unavený kmet.“ odpověděl Egyptan pohrdlivě. „Ale jeho sekretář, mladý diakon Athanasius ho poštvál proti učenému knězi z Baukalis. Proto Alexandr svolal do kostela Panny Marie Synodu, na které měla být věc rozhodnuta. Arius hájil své učení velmi obratně a doložil je ve skvělé řeči mnoha místy Písma svatého. Že byl nakonec přece jen odsouzen, to byla vina diakona Athanasia.“

„Jaký byl výsledek?“

„Dva ze sta shromážděných biskupů se postavili po bok Ariovi, ostatní jeho učení zavrhli,“ neochotně přiznal cizinec.

„Tak je věc přece rozhodnutá. Zůstává při staré víře.“

„Nic není rozhodnuto,“ odpověděl Alexandrijec. „Arius apeloval na všeobecné shromáždění církve, zahrnující celou zemi. Ostatně jeho nauka se v žádném případě neomezuje jen na mou vlast. Souhlasí s ní mnozí biskupové na celém světě, a divím se, že jste se tu v Sabarii ještě nic o tom nedověděli. Teď svolal císař Konstantin podle Ariova přání koncil do Niceje, města v Bithynii, a já jsem si jist, že tam Arius bude skvěle ospravedlněn.“

„Bože, uchovej nám pravou víru a jednotu svaté církve!“ vroucně pronesl otec Agathus. Toho dne nebylo ani stopy radostné srdečnosti, která při agapé vždycky vládla. Kněz z Alexandrie, který se setkal s takovým odporem, se zahalil zlostným mlčením a brzy opustil sál.

„Nedejte se zmást a pevně se držte staré víry!“ nabádal kněz Agathus, když se hostina chýlila ke konci. „Myslete na slova svatého Pavla. „Jsou lidé, kteří se vás snaží zmást a překroutit Kristovo evangelium. Ale i kdyby vám anděl z nebe hlásal jiné evangelium, budiž vyloučen!“ My ale nemůžeme udělat nic lepšího, než prosit svatého Ducha, aby osvětlil svou církev a dal jí poznat plnou pravdu.“

Sklíčeně kráčel Festus vedle svého přítele Martina, když opustili shromáždění.

„Jaká škoda, že jsi dnes musel být zrovna při tomhle!“ řekl ustaraně. „Jinak je u nás vždycky radostně, ale dnes...! Kéž by tomu cizímu knězi nebyli dovolili přijít. Vůbec se mi nelíbil.“

„Zdál se mně pořádně domýšlivý a ješitný,“ přikývl Martin. „Ale tebe je mi líto, Feste.“ – „Proč?“

„Jak může vydržet náboženství, které není jednotné? Já jsem moc nechápal, co ten cizinec říkal. Nemohu věřit, že se Bůh nechal přibít na kříž, ale když Ursus ukázal svou chromou nohu a náš čeledín zvedl znetvořenou ruku, pochopil jsem, že pevně věří v to, čemu nerozumím, a že pro tuto víru trpěli.“

VI.

Do země už přišel podzim, když kněz Agathus, zářící radostí, oznamoval společenství v Sabarii výsledek prvního všeobecného koncilu.

„Tři sta biskupů z celého světa jednohlasně odsoudilo Ariovu bludnou nauku a slavnostně vyznali víru v Kristovo božství. Mnozí z nich poukázali na svá zranění, která utrpěli v době pronásledování. Císař Konstantin, který byl shromáždění přítomen, potvrdil rozhodnutí a prohlásil je za státní zákony. Z celého srdce za to chceme poděkovat Pánu Bohu.“

Křesťané přijali poselství s hlasitým jásotem a poprvé slavnostně zaznělo vyznání z Niceje:

„Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zplozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něhož všechno je stvořeno.“

Festus sdělil příteli šťastnou novinu a Martin s úsměvem odpověděl:

„Mám radost, že ty máš radost, i když z toho všeho málo chápu. Ale teď pojď! Jdeme pro koně! Vyjedeme si!“

Jedno slovo, jeden úsměv se může stát mostem pro Pána, který je stále připraven znovu přijít.

Werner Bergengruen

Neustávající modlitba

Svědectví arcibiskupa Jeana Honoré

Protokol papežské návštěvy vyžaduje trvalou přítomnost biskupa hostitelské diecéze po boku papeže ve všech etapách jeho návštěvy... Měl jsem tedy to privilegium od rána až do večera při všem putování a konání prožít čas v bezprostřední blízkosti papeže a hovořit s ním.

Musím odpovědně prohlásit, že jsem dodnes hluboce dojat z tohoto setkání. Každým osobním rozhovorem se otevírala duchovní hloubka existence, která celou svou bytostí žije s Bohem a v Bohu. Ještě nikdy jsem nepoznal tak výrazně pravdivost apoštolských slov: Váš život v Kristu je ponořen v Bohu.

Mnohokrát jsem během těchto čtyř dnů byl ohromen papežovou trpělivostí, neochvějnou pozorností ke všem koho mu tlak okolností přivedl do cesty: sestřičky z Breteche, policisty, bezpečnostní úředníky, šoféry a motocyklisty papežského doprovodu... Všichni, jeden po druhém, měli právo na poděkování, slovo, úsměv...

Upozorňoval jsem jej na nebezpečí únavy. Odpověděl mi: „Papež to musí vydržet.“ Pohnutí na tváři těch, kteří se před ním klaněli, nebylo vůbec hrané. Nedokázali prostě skrýt pocity úcty a obdivu ke starému muži, který se tak namáhavě šourá, zdánlivě jakoby na konci lidských možností.

Kromě znamení křehkosti, kterých si musí všimnout každé oko, byl jsem hluboce pohnut poznáním, jak velice jej prostupuje jeho víra a modlitba. Dává to znát zcela neklamným způsobem.

Od prvního dne jsem viděl, jak během jízdy odpoledne seděl se zavřenýma očima, se skloněnou hlavou, jakoby krátce podřimoval. Ve skutečnosti držel v rukou růženec a jeho rty se pohybovaly. Nezbylo mi, než se připojit k jeho modlitbě...

Večer po tomto namáhavém dnu, kdy by konečně každý zasloužil odpočinek, svěřil se mi při příjezdu, že je pátek a že půjde ještě do kaple pomodlit se křížovou cestu... Podobně tomu bylo následující den po setkání s tělesně postiženými. Opustil mě, aby šel poděkovat Pánu...

Novinářům, kteří se mě v Remeši ptali na tajemství odolnosti papeže, nemohl jsem říct nic jiného než to, co tady píši. Nesporně je to spojení papeže (a to celé jeho bytosti) s Pánem evangelia a jeho rozhodnost ustavičně se spojovat s tímto Pánem v modlitbě, co dává Janu Pavlu II. tuto duševní a charakterovou sílu, aby podstupoval všechna rizika a všechnu tíži, která je spojena s jeho věkem a jeho fyzickými zábranami. Zlomily by se pod tím mnohem silnější povahy.

Přípr. –lš-

Evangelizace rukojmích

Biskup Cipriani na japonské ambasádě v Limě

Po 126 dnech se podařilo vysvobodit rukojmí z budovy japonského vyslanectví v Limě. Stalo se tak při bleskové vojenské akci, kterou nařídil prezident Alberto Fujimori.

Úleva, že skončila každodenní úzkost, nervy drásající napětí a nekonečné čekání a doufání pro ně i pro jejich drahé. Po nebezpečném tichu budovy, která se stala částí jejich života, si rukojmí opět záhy zvykli na všední život, termíny a úkoly.

Změnila tato krajní zkušenost několikaměsíčního zajetí pod stálým dozorem teroristických únosců jejich život?

Juan Luis Cipriani, arcibiskup z Ayacucho, od začátku dramatu denně navštěvoval rukojmí a poskytoval jim pomoc svou duchovní péčí. „Jak je známo, několikrát jsem tam sloužil mši svatou, zpovídal jsem celé hodiny a mimo to jsem byl k dispozici, kdykoliv si někdo potřeboval otevřít své srdce a svěřit mi bezpočet svých starostí a utrpení.“

Třiapadesátiletý arcipastýř prokázal svou přítomností v obsažené ambasádě pastorační neohroženost, kterou uznávali sami únosci.

Cipriani v těch týdnech hluboce dojat vnitřním postojem, s jakým rukojmí snášeli nervy drásající čekání. Hovořil pln uznání „o neviditelném svědectví“ mnoha rukojmích, „kteří

v této situaci plni víry a naděje spatřovali Boží volání. Mohu prohlásit, že mnozí z nich znovu našli sami sebe, aby se mohli setkat s Někým.“

Panoval zde velký kontrast. „Na jedné straně svět přeplněný zbytečnými věcmi, svět plný zpráv a hlášení, která šlapou po lidské osobnosti a úctě k ní. Na druhé straně, zcela v protikladu, „napjaté a nebezpečné ticho“, které vládlo uvnitř japonského vyslanectví. Mezi rukojmími tak vznikl „pocit solidarity a lidské důstojnosti“, jaký člověk prožívá jen zřídka.

První svědectví osvobozených rukojmí hovoří o tom, že ze zcela náhodně vytvořeného hloučku lidí se stalo společenství, ve kterém udávala tón opravdová soudržnost a vzájemné povzbuzování.

„Po explozi a palbě jsem byl přesvědčen, že to nepřežijeme,“ řekl japonský velvyslanec v okamžiku osvobození. Ale rukojmí se navzájem podporovali, volali a přečkali.

126 dní se navzájem povzbuzovali, dodávali si odvahy a uklidňovali jeden druhého. „Nazývám je všechny svými bratry,“ řekl japonský velvyslanec. A to je po všem tom, co rukojmí v extrémní situaci vydrželi, víc než jen euforická fráze.

Zuzana Kummerová

Témata katechezí na XII. světovém dni mládeže

Středa 20. srpna

Téma I. katecheze:

Hledání Pána

Drazí mladí přátelé, jděte za Ježíšem jako první učedníci! Nebojte se přiblížit se k němu, překročit práh jeho domu, promluvit s ním tváří v tvář, tak jak se rozmlouvá s přítelem (srov. Iz 33,11). Nebojte se nového života, který vám nabízí: On sám vás uschopní, abyste jej mohli přijmout a uskutečnit jen s pomocí jeho milosti a darů jeho Ducha. (Poselství papeže k XII. SDM)

Příslušný biblický text: Mk 10,17-22 – Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl život věčný?

Čtvrtek 21. srpna

Téma 2. katecheze:

Ježíš přebývá ve svém Slovu (Lectio divina)

Drazí mladí přátelé, rozmnožujte ve svých společenstvích příležitosti k naslouchání a studiu Božího slova, především prostřednictvím čtení Písma svatého: objevíte tak tajemství Božího Srdce a budete mít z toho užitek pro lepší rozlišování v různých situacích při přetváření skutečnosti. Vedení Písmem svatým budete moci zakusit ve svém každodenním životě přítomnost Pána, takže i „poušť“ se stane „zahradou“, ve které může tvor důvěrně rozmlouvat se svým Stvořitelem: „Když čtu božské Písmo, Bůh se vrací, aby se procházel v pozemském ráji“ (sv. Ambrož, Epištola 49,3). (Poselství papeže k XII. SDM)

Příslušný biblický text: Jan 1,35-45 – Mistře, kde bydlíš? Pojd'te a vidíte.

Pátek 22. srpna

Téma 3. katecheze: Ježíš přebývá v Eucharistii

Ježíš žije uprostřed nás v Eucharistii, ve které se uskutečňuje jeho přítomnost a jeho současnost s dějinami lidstva. Uprostřed nejistot a zmatků každodenního života napodobujte učedníky, kteří šli do Emmauz, a jako oni povězte Zmrtvýchvstalému, který se projevuje při lámání chleba: Zůstaň s námi, protože se připozdívá a den se již nachýlil (Lk 24,29). Vzávejte Ježíše, aby na všech cestách do Emmauz dnešních dnů zůstal vždycky s vámi. On ať je vaší silou, on ať je pro vás místem odpočinku, on ať je vaší trvalou nadějí. Drahá mládeži, ať nikdy nechybí jeho eucharistický Chléb na stole vaší existence. Z tohoto Chleba získáte sílu, abyste mohli vydávat svědectví víry! (Poselství papeže k XII. SDM)

Příslušný biblický text: Jan 6,48-58 – Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě života.

Curych: 10. mezinárodní den OSN proti drogám

28. června se v Curychu konal 10. den OSN proti drogám za účasti mnoha významných osobností. Rok 1997 by mohl znamenat rozhodující obrat v této otázce. 28. září se bude konat významné hlasování k otázce, zda heroin může být státem povolen a jako „vědeckovýzkumný materiál“ poskytován mládeži, nebo zda se ze Švýcarska stane pokusné tržiště pro obchod s drogami.

Drogy jako zbraň proti mládeži na Západě

Před téměř 1000 posluchači zahájil jednání čestný prezident prof. dr. Gabriel C. Nahas, ředitel výzkumu na univerzitě Columbia v New Yorku a na INSERM v Paříži. Úvodní

referát přednesl dr. Joseph Douglas z USA na téma: Ideologické pozadí drogové epidemie v Evropě a v USA.

Drogy z Východu

Ještě r. 1980 tvrdil úřad pro boj s drogami v USA, že obchod s drogami je veden jedine kvůli zisku, který ve velkém umožňuje. Neexistuje prý žádné komunistické spiknutí na podkopání západních demokracií. Je to prý vnitřní problém USA. Ke zcela jiným závěrům než ministerstvo zahraničí USA dospěl v r. 1983 dr. Douglas, když se z profesionálních důvodů musel tímto problémem zabývat jako otec i jako občan. Jako poradce jedné skupiny z oblasti národní bezpečnosti (DIA) zabýval se již dříve strategickými hrozbami SSSR. To mu umožňovalo lépe se seznamovat s různými souvislostmi. Konstatoval, že komunistická Čína a Kuba jsou v obchodu s drogami velice aktivní. Studium spisů amerického kongresu a tisku zjistil, že zde spojitost mezi problematikou drog a komunismem byla prakticky velkou neznámou. Současně však zjistil, že Kuba, Polsko, Bulharsko, NDR a vůbec státy východního bloku aktivně rozšiřovaly drogy.

Generál Šejna

Příležitost k prohloubení poznatků se naskytla, když spolupracoval 5-6 let s významným uprchlíkem, který opustil východní blok, československým generálmajorem Janem Šejnou. Šejna přišel na Západ v únoru 1968. Patřil k šesti až sedmi nejinformovanějším osobnostem staré hierarchie a byl prakticky u všeho. Byl sekretářem Rady obrany ČSSR, která stála výše než politbyro, ale působila tajně. Dr. Douglas referoval, co se dověděl od Šejny z první ruky. R. 1949 krátce po tom, co Mao ovládl Čínu, zestátnili zde všechna kokainová pole s cílem nasadit drogy proti Japonsku a USA. Do roku 1949 nepředstavovaly drogy v USA žádný problém. Ale v r. 1949 zjistily zpravodajské služby, že do USA se dostalo velké množství drog z Číny. Když začala korejská válka v r. 1950, nasadila Čína proti Američanům drogy jako zbraň. V Severní Koreji byly zahájeny pokusy s drogami na amerických válečných zajatcích. Přítomní čeští lékaři byli udiveni, že řada mladých amerických vojáků utrpěla srdeční infarkty. Dospěli k závěru, že to musely způsobit drogy, jmenovitě kokain, jak je dnes všeobecně známo.

Vynález „drogové zbraně“

Sověti zpracovali studii o působení drog. Chruščov objevil v drogách novou zbraň proti Západu a rozhodl v r. 1955 nasadit drogy proti vyspělým západním státům. K tomu účelu otevřeli u KGB a GRU školu obchodu s drogami. (Od roku 1960 fungovaly takové školy i v jiných komunistických zemích.) Za tři měsíce bylo možno vyškolit dvacet studentů. R. 1984 referoval Šejna dr. Douglasovi, že je mu známo číslo 25 tisíc vyškolených obchodníků s drogami. V celém východním bloku není počet 100 tis. obchodníků nijak přehnaný. Již v r. 1960 začali konkrétní práce s drogami, pro českou stranu nejdříve v Indii, Burmě a Indonézii. Ve stejném roce přijel do Moskvy Raul Castro a žádal o vojenskou pomoc. Chruščov požadoval jako protislužbu, aby Kuba začala distribuci drog v Severní a Jižní Americe. Kuba tuto činnost zahájila ještě téhož roku. V roce 1961 byly navázány kontakty s dosud existující drogovou sítí v Jižní Americe, která podle generála Šejny stála z 90 % pod kontrolou východního bloku. V r. 1963 dostaly všechny východoevropské tajné služby pokyn z Moskvy, aby zahájily vlastní drogovou činnost.

„Právo každého člověka na drogy“

Z ČSSR kontrolovala česká rozvědka drogovou síť takřka ve všech jihoamerických zemích. Podobně začaly svou činnost i ostatní východní státy. V r. 1967 otevřela Moskva svou vlastní kokainovou síť, protože dospěla k závěru, že kokain je „droga budoucnosti“. Každoročně se konaly konference na toto téma. Znamé je především zasedání v Havaně v r. 1966, konalo se současně s jednáním o aplikaci terorismu. Na této havanské konferenci tří kontinentů byl přijat závěr propagovat „právo každého člověka na drogy“. Obchod s drogami se měl stát záhy záležitostí všech komunistických stran.

„Korupce je to nejdůležitější“

V r. 1967 konstatovali komunisté, že 45 % všech bankovních ústavů USA je zkorumpováno obchodem s drogami, v Jižní Americe dokonce 75 %. Korupce se měla stát tím nejdůležitějším faktorem v obchodě s drogami. Politikové, kteří měli co do činění s penězi za drogy, mohou být vystaveni nátlaku. V r. 1967 měla ČSSR celkem 2500 svazků o osobách, které je možno vydírat kvůli drogám. V celém bloku odhadoval Šejna na tento počet na 10 000. Nejhorší situace byla v Mexiku, tam byl prakticky každý politik zapleten do drog. Když v r. 19??? vstoupila česká rozvědka do svazku

s označenými bankami, konstatovala, že všechny jsou ochotny prát špinavé peníze. Douglas dodal, že všechny podstatné operace KGB byly předem projednání s „mezinárodními financemi“, k nimž patřily významné peněžní ústavy v New Yorku, Rusové měli ??? podrobné informace o působení drog. Znali formu poškození mozku. Počítali, že v průběhu 35 až 50 let bude inteligence tak redukována, že se boj stane hračkou. Castro navrhoval, aby se drogy rozšiřovaly i na středních školách, aby se proces urychlil.

„Zlatý trojúhelník“ se překládá.

Dr. Douglas prezentoval tyto výsledky v USA v r. 1987 a 88, ale nikdo se o to nezajímal. Pak uveřejnil své materiály v knize „Rudý kokain“. Ministerstvo zahraničí pod vedením Henryho Kissingera z oportunistických důvodů, aby se nedotklo Číny, medializovalo, že původní „zlatý trojúhelník“ Burma – Laos – Čína je nyní Burma – Laos – Thajsko.

Poptávka po drogách je otázkou nabídky

Na grafech zachybujiících drogovou situaci od r. 1930 ukázal dr. Douglas její vývoj ve městech New York a San Francisco. Bylo zcela zřetelné, že od doby, kdy na trh vstoupila Čína se svou „drogovou zbraní“, počet úmrtí na drogy se zdvojnásobil. Druhý vrchol úmrtí mezi mladistvými v těchto městech nastoupil v r. 1960. To bylo období, kdy na trh vstoupila Moskva. Rozhodující pro šíření drog není poptávka, ale nabídka, řekl dr. Douglas.

Na otázku, jak se věci vyvíjejí po pádu komunismu, položil dr. Douglas protioptázku: „Proč by měla Moskva s tak úspěšnou strategií přestávat? Drogami se vydělá mnoho peněz. Východní tajné služby, které nadále výborně fungují, jsou tak finančně zcela nezávislé. Svazky o kompromitovaných politicích jsou stále k dispozici a jsou velmi účinné pro Vyvíjení nátlaku. Mimo to na Západě není žádný tlak na skoncování s drogami.“ Podle jeho poznatků probíhají nyní obchody s drogami proti vyspělým zemím svobodněji než dříve. Nyní jde však více o peníze než o ideologii.

Podle švýcarského tisku

Naším úkolem je tuto neodpovědnou pornografickou aféru fakticky podporovat a prohlásit ji za nejvyšší cíl absolutní umělecké svobody. Tak dosáhneme, že se účinně zrychlí zhroucení buržoazního systému.

Z usnesení ÚV Komunistické strany Itálie

Zkazte mládež, odcizte jí náboženství. Probud'te v ní zájem o sex. Nechte ji, aby byla povrchní, narušte její mladistvý elán. Odvrá'te pozornost lidí od zájmu o společnost tím, že upnete jejich pozornost na sport, sex a triviality. Vyvolávejte všemi prostředky zhroucení morálních ctností, čestnosti, čistoty, umírněnosti a důvěry v dané slovo
Pokyny Komunistické strany na Floridě

Církevní aktuality

Nový indický prezident

Katolická církev očekává, že nový indický prezident Kecheril Raman Natyanan se bude více angažovat v záležitosti menšin, které obývají Indii. V souvislosti s nástupem nového prezidenta řekl arcibiskup z New Delhi ve vatikánském rozhlasu, že jeho volba je příslibem větší otevřenosti Indie.

Čínská vláda v Pekingu odmítla obvinění USA, že Čína nerespektuje svobodu náboženství. Vládní mluvčí sdělil, že toto obvinění představuje pouze záminku pro vměšování do vnitřních záležitostí Číny.

KAI

Anglie

Od zavedení kněžského svěcení žen v anglikánské církvi v červnu 1992 opustilo kněžskou službu 422 duchovních. Bylo to oznámeno na generální synodě církve v Yorku. Většina z nich se k tomu rozhodla v r. 1994 nebo krátce nato, když ke svěcení žen skutečně došlo. 8 z těchto kněží se později ke své službě opět vrátilo. Podle tiskových zpráv vrátilo se zpět také 8 kněží z těch, kteří odešli do katolické církve. Těch bylo více než 200.

Tisíci čínských křesťanů putuje každoročně v květnu a v říjnu do Shehsan nedaleko Šanghaje. Na tomto místě stojí jeden z poutních mariánských chrámů, které byly za kulturní revoluce zničeny, znesvěceny a pak natrvalo uzavřeny. V březnu 1980 se tu však sešlo ze všech světových stran na 6000 mladých čínských rybářů k „Paní z Shehanu“. Znovu otevřeli zbarikádovaná vrata chrámu, zavěsili uvnitř prostý kříž a tři

dni a tři noci se vytrvale modlili těsně přimknuti jeden k druhému. Byly vyslány jednotky milice, aby zde nebyla žádná výtržnost. Jedinou zbraní věřících byla vytrvalá dlouhodobá modlitba. Mladí muži vytvořili kolem živou zeď, aby zabránili vojákům v přístupu do chrámu. Neohroženě tak vyznali svou víru. Čekali na zázrak. Ten se dostavil po několika měsících, kdy úřady opět oficiálně otevřely poutní chrámy.

Světová zdravotnická organizace o malomocných

Světová zdravotnická organizace registrovala v r. 1996 ve světě 570 tis. nových případů malomocenství. Jedná se přitom především o případy dlouhodobé infekce. Většina těchto nemocných nemohla být vůbec lékařsky ošetřena. Žijí většinou odloučení od ostatní společnosti v izolovaných místech. Celkový počet všech malomocných na světě činí kolem 1,3 miliónu.

Uganda

Katoličtí biskupové si stěžují na skutečnost, že v zemi chybí přesvědčení křesťané, kteří by se uplatnili ve veřejném životě. Masový rozpad rodin neumožňuje, aby se křesťanství hlouběji zakořenilo v lidských srdcích.

Varování před nacionalismem

Kardinál Ratzinger, prefekt římské kongregace pro nauku víry, varoval před narůstajícím militantním nacionalismem. Národ je sice hodnota, ale nesmí se absolutizovat. „Dým nacionalismu“ přinesl světu mnoho krve a slz. Varoval také před „náboženskou samoobsluhou“. Bez spojení s větší jednotou církve není možno pokládat svědomí za poslední instanci. Katolíci by měli být vděční, že mají v papeži pevný střed a „viditelné znamení jednoty“.

Brazílie

Rok 1996 byl podle zprávy katolické církve rokem rekordního násilí v této zemi. Bylo zabito více než 60 lidí, z toho 10 dětí. 3000 dětí pracují v podmínkách, které připomínají dobu otroctví. Na mladistvých bylo spácháno 650 násilných činů.

Anglie

Generální synod anglikánské církve zveřejnil protest proti narůstajícímu představování sexu a násilí na televizních obrazovkách. Množí se také hrubé rouhavé výroky a jiné kletby. Je povinností vlády, aby přijala potřebná opatření.

Čína

Čínská policie vtrhla v noci na Bílou sobotu do domu katolického kněze Zen Caluna. Po pětihodinové prohlídce zabavila mnoho jeho osobních věcí. Důvod prohlídky policie nesdělila.

Vatikán: Pomoc nejchudším zemím

Na výročním zasedání hospodářské a sociální rady OSN v Ženevě žádal zástupce Svatého stolce mons. Diarmuid Martin větší účast nejchudších zemí na globalizačním procesu. Je zapotřebí posílit mezinárodní solidaritu a spolupráci na úseku rozvojové pomoci a zvýšit soukromé investice.

-sks-

Zbylo mu z toho, co měl, málo nebo mnoho?

Kdyby byl Bůh, jak by se mohl dívat na to, co se nyní stalo? Tak si někteří ateisté zdůvodňují svůj postoj.

Pro starého sedláka z Troubek, který v osmnácti letech opustil víru v Boha, a nyní mu z celého rodinného majetku zůstal jen růženec, je tato tragédie naopak důvodem návratu k Bohu.